

ПОЛИТИКИНИ

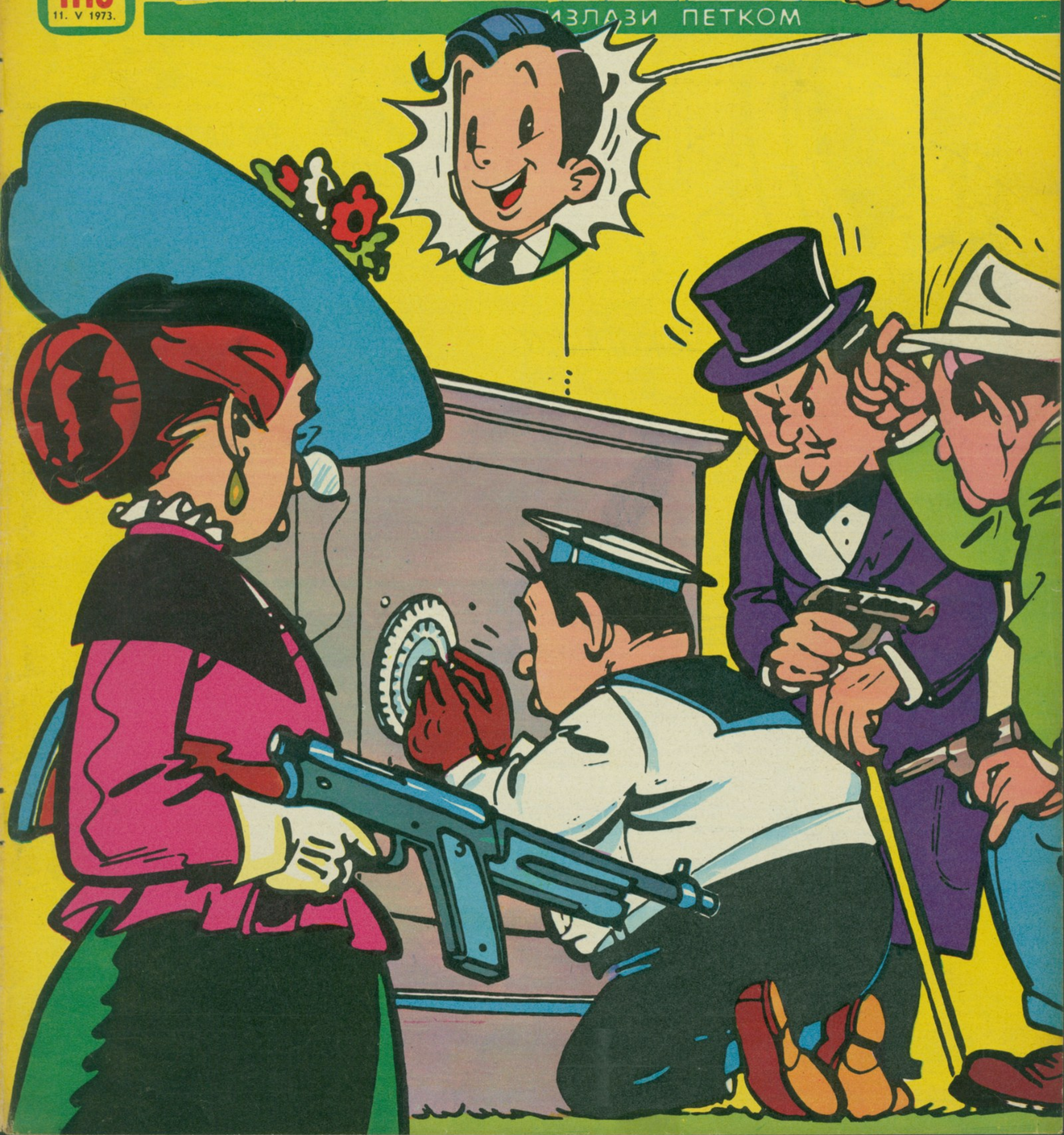
ЗАБАВНИК

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIV
БРОЈ
1115
11. V 1973.

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

Ripley

Веровати или не!

ДРУГИ ДИОГЕН

ЈУЛИЈУС ПОМПОНИЈУС ЛЕТУС
(1425-1497)

ПРОФЕСОР КИРИЈЕВНОСТИ
НА УНИВЕРЗИТЕТУ У РИМУ
ПРИХВАТИО ЈЕ НАЧИН
ОБЛАЧЕЊА И НАВИКЕ
ДИОГЕНА ПА ЈЕ КАО И
ОВАЈ ГРЧКИ ФИЛОЗОФ
ЖИВЕО У БУРЕТУ
И ИШАО УЛИЦАМА
НОСЕКИ,
И ДАЊУ И НОГУ,
УПАЉЕН ФЕЊЕР.

НАЈСТАРИЈА ВАТРОГАСНА СТАНИЦА У САД

— ЈЕДНА ОБИЧНА ДРВЕ-
НА БАРАКА ПОДИГНУТА
НА МАУНТ ХОЛИЈУ У
КОЈОЈ ЈЕ СТАЈАО ОП-
ШТИНСКИ АПАРАТ ЗА
ГАШЕЊЕ ПОЖАРА—
ПОДИГНУТА ЈЕ ПРЕ
175 ГОДИНА
И ЈОШ СТОЈИ.

НА ПЕКАРИМА

КОЈЕ ПРАВЕ ГРЧАРИ ИЗ
КОНГОЛСКОГ ПЛЕМЕНА
БАКУБА
ИЗВАЈАНЕ СУ ГЛАВЕ
ПРЕДАКА ИЗ 4 ГЕНЕРАЦИЈЕ
ЈЕР СЕ ТАКО, КАКО СЕ ВЕРУЈЕ,
ОСИГУРАВА ДОБАР
КВАЛИТЕТ ПИКА.

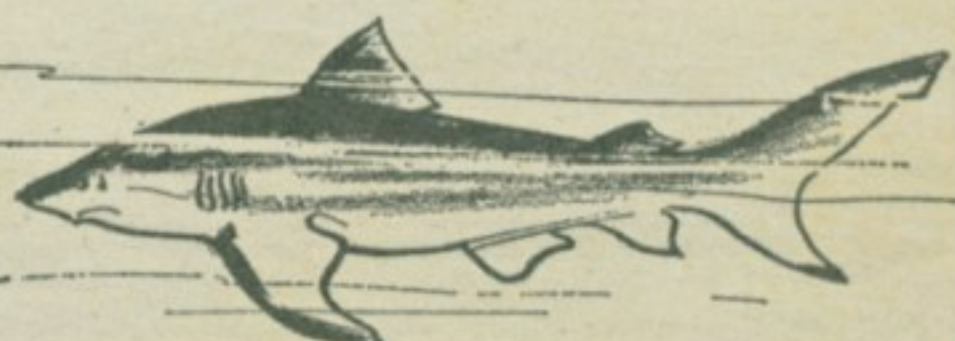
ЏОН ХАРИСОН

ИЗ ГРИМСБИЈА,
У ЕНГЛЕСКОЈ, КОЈИ СЕ
1790. КАНДИДОВАО ЗА
ПОСЛАНИКА, РАЗДЕЛИО
ЈЕ ЗА ВРЕМЕ
ПРЕДИЗБОРНЕ АГИТАЦИЈЕ
ПРЕКО 8.000.000
Н. ДИНАРА И 9 МЕСЕЦИ
У СВИМ КРИМАМА У
СВОМ КРАЈУ
СВИМА ПЛАЋАО
ПИЋЕ.
ХАРИСОН
ЈЕ БИО
ИЗАБРАН
АЛИ
ЈЕ
ЗАТО
68 ЊЕГОВИХ
БИРАЧА
УМРЛО ОД
АКУТНОГ
АЛКОХОЛИЗМА.

ГЛАВА ДЕМОНА

ИЗНАД
СВЕТОГ ЈЕЗЕРА
У БЕНАРЕСУ
(ИНДИЈА)
ПОСТАВЉЕНА
ЈЕ ДА
БРАНИ ЈЕЗЕРО ОД
ДРУГИХ
ДЕМОНА.

СЛАТКОВОДНА АЈКУЛА

ИЗ ЈЕЗЕРА НИКАРАГВЕ
(СРЕДЊА АМЕРИКА)
ЈЕДИНА ЈЕ ОД 300 ВРСТА
АЈКУЛА КОЈА СЕ
НЕ МОЖЕ НАЋИ У
МОРИМА.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● да би се добио килограм ру-
жиног уља потребно је око 3.000
килограма ружиних латица.

● у доба деспота Ђурђа Бранко-
вића виљушка се звала „бада-
љак“. И док је деспот Ђурађ и-
мао девет виљушака, дотле је ен-
глески краљ имао само једну.
Карло Велики имао је шест ви-
љушака, али се њима служио са-
мо да би посуо сир шећером.

● једини брод који је имао кру-
жни облик саграђен је 1793. годи-
не. Био је то „Новгород-Попов-
ка“ а припадао је руској царској
флоти.

● птица гњурац гради своје гне-
здо на некој врсти сплава начи-
њеног од гранчица и лишћа и та-
ко плива низ реку. Кад дође вре-
ме да лежи на јајима, ова птица
се са својим гнездом смешта у
трску на обали реке.

● Американац М. Грант констру-
исао је апарат који се ставља на
саксије са цвећем и почиње да
„звизди“ чим биљка нема довољ-
но влаге.

● биљка падок која расте у
Бурми цвета само уочи тропских
киша. Због тога је добила назив
биљка-барометар.

● први зоолошки врт на свету о-
снован је 1828. године у Лон-
дону.

● године 1816. бечки апотекар
Јозеф Мозер пронашао је гасну
светиљку и ставио је у излог
своје апотеке. Свет је нагрнуо да
гледа ту нову лампу.

● ниједно дело славног грчког
вајара Фидије није сачувано изу-
зев његових радова на Партено-
ну у чијем је стварању учество-
вао. Његове скулптуре познате
су само по копијама и имитација-
ма.

● име пецива „бисквит“ постало
је од латинског израза „биско-
ктум“ што значи „оно што је два
пута печено“.

● наши стари Шумадинци дели-
ли су дан на: зору, свануће, јут-
ро, мали ручак, велики ручак,
или ручаница (око десет часова),
подне, после подне, велики за-
ранци (око шеснаест часова), ма-
ли заранци или заранчићи и за-
ход сунца.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

СВЕ ЗБОГ

Почетком маја 1808. године, српски војвода Милоје Петровић, Карађорђевићев човек од поверења, потајно се састао са Турцима да би од њих примио на поклон — једну лубеницу. Био је то необичан плод, тежи од свих које је дотад имао у рукама. Али, то војводу није зачуло: знао је да је, уместо својом природном садржином, до врха напуњен — златницима!

Заузврат, Турци су од њега затражили обећање да ће остати по страни у окршају до кога је ускоро требало

да дође код села Каменице крај Ниша. Милоје није оклевао. Лубеница је била тако тешка да је пристао — лака срца.

Трајична беси

Ово није било прво неверство бећарског војводе. Још три године раније добио је од Карађорђа један важан задатак: требало је војводама Јакову Ненадовићу и Луки Лазаревићу пренети наређење да се придруже Стојану Чупићу у напад на Шабац. Милоје је просто „заборавио“ да ово учини. Чупић је напао сам, што је довело до погибије 1.200 устаника.

Када је за ово чуо, Карађорђе је одлучио да Милоја одмах обеси, али су његови сарадници некако успели да га одврате од тога. Тако је издајнички војвода остао читав, само да би Србији нанео још веће штете.

Године 1809. Турци су прекинули савез са Француском и тако се ослободили дипломатских обавеза према њеном пријатељу Русији. Пошто им је Русија већ одавно била три у оку, одлучили су да се сада с њом обрачунају и поврате изгубљене области у Влашкој, Молдавији и Србији.

Ова одлука пала је за Србију у најнезгоднијем тренутку. Карађорђе је управо кренуо у поход ка Црној Гори да би се спојио с њеном војском и у исти мах ослободио поробљени живаљ у успутним подручјима. Све је кренуло добро. Устанички вођ је управо освојио Нови Пазар, када је примио трагичну вест: војводе Милоје Петровић и Петар Добрњац, које је оставио да нападну Ниш, доживели су због неслоге страховит пораз!

У исто време, прочула се и нејасна прича о некаквој лубеници...

Сила која је кренула на Србију била је огромна. Осим главне војске од 3.000

— Неће нас добити ни мртве! — узвикнуо је Стеван Синђелић и уперо кубуру у слагалиште барута.

ЛУБЕНИЦЕ

— БЕЖИТЕ КУД КОЈИ! — НАРЕДИО ЈЕ ВОЈВОДА ПЕТАР ДОБРЊАЦ ВОЈНИЦИМА КАД ЈЕ ВИДЕО КАКО СЕ ЧЕГАР ПРЕТВАРА У ПАКАО. — ЗАР ЗА МИЛОЈА ДА СЕ БИЈЕМО?

стајало је око 3.500 жртава, и умало није тек ослобођену Србију поново довело у ропство. Осим тога, њима треба приписати у заслугу и то што је Србија добила један стравичан историјски споменик — Ђеле-кулу.

Језубо сбегочансиџбо

Људи, била су ту и турска појачања из Албаније, Македоније и Јужне Бугарске — све у свему, око 50.000 људи. Велики везир се добро спремно за напад јер је веровао да ће Руси притећи у помоћ Србима. Међутим, како Руси нису ни прстом мрднули, везир је помислио да ће зачас прегазити устанике. Ипак, ствар није ишла тако лако. Срби су давали тако жесток отпор да су Турци одлучили да се послуже и другим средствима. Тако су се сетили Милоја Петровића.

Дбе издајнице

До разговора са Турцима још није дошло када је Милоје, по Карађорђевој наредби, кренуо да освоји Ниш. Али, ту је дошао у сукоб са својим помоћником Петром Добрњцем, који је тврдио да је град одлично брањен и да га не треба напасти. Милоје је одустао, и не слутећи да је Петров извештај погрешан. Била је то, у ствари, права прилика да се Ниш заузме, јер се у њему налазила само шашица Турака, који су и сами гледали где да сакрију главе.

Пошто је одустао од прво битног плана, Милоје је одлучио да турски напад дочека код села Каменице, те се овде ушанчио са 2.000 пешака и 5 топова. Нешто испред њега, на брду Чегар, ископан је још један шанац. У њему се налазио Стеван Синђелић са 3000 устаника и 4 топа.

До трагичног догађаја можда никада не би дошло да Милоје Петровић управо тих дана није примио турски поклон. Сада су на челу српског табора стајале две издајнице, а да један за другог нису ни знали: он и Петар Добрњац. Овај последњи није се задовољно тиме што је осујетио напад на Ниш, већ је 17. маја и сам побегао са бојишта, наводно да би притекао у помоћ Хајдук-Вељку, који се код Гургусовца (данашњег Књажевца) борио против Турака из Видина.

Тако је припремљена позорница велике трагедије на Чегру.

Нек зајамџе џобегу!

Турци, који су већ десет дана узалуд покушавали да потисну Србе, сазнали су преко својих ухода да је Добрњац отишао. Пошто су били сигурни у Милојеву оданост, навалили су 18. маја свом снагом на истурени шанац који је бранио Стеван Синђелић. Нису ни слутили да ће их овај окршај скупо стајати: браниоци Чегра зарекли су се да ће сви погинути пре него што пропусте непријатеља.

Први јуриш храбро је одбијен. Сутрадан, 19. маја, турска коњица и пешадија кренуле су у одлучну битку. Синђелићев борци испалили су један плотун и покосили прве редове непријатеља. Али, за други плотун није било времена. Преко лешева својих другова, Турци су се прострљали у шанац.

Дошло је до правог покоља. Севали су јатагани и ножеви, ударало се кундацима, гушало и пробадало. Синђелић и његови јунаци давали су све од себе. Али како су могли да се одбране од турске лавине? Добрњац је отишао, Милоје се, упркос протестима својих војника, није ни мрдноу са свог положаја код Каменице. Једини човек који је устаницима притекао у помоћ био је Пауљ Матејић, који је управљао малим постојаном одредом недалеко одатле, на Теменом Врху. Но, већина његових људи је изгинула и само је он са још неколицином успео да се врати у свој шанац.

Синђелић је увидео да им нема спаса и да ће сви до једног погинути. „Па, кад је тако“, рекао је својим ратницима, створивши изненадну одлуку, „неће нас добити ни мртве. Натераћемо их да запамете своју победу!“ Онда је извадио свој пиштољ и опалио у слагалиште барута.

Следећег тренутка одјекнула је страховита експлозија. Синђелићев јунаци, бројни Турци, све је то одлетело у ваздух уз ужасне крике. Шанац се напунио лешевима. Само три-четири Србина извукли су главе.

Милоје Петровић је из свог шанца мирно посматрао ову катастрофу, а исто тако и Петар Добрњац, који се вратио на пола пута до Гургусовца, напрасно одлучивши да не помогне Хајдук-Вељку. За све то време, његови војници нису испалили ни један једини метак.

— Избављајте се и бежите куд који! — наредио им је Петар, видећи како се Чегар претвара у пакао. — Зар за Милоја да се бијемо?

А Милоје, пошто је до краја „одгледао“ Синђелићево чудо од јунаштва, мирно је наредио својим људима да испразне и остале шанчеве и да се склоне у Делиград. У највећем нeredу и расулу, његова војска је напустила бојиште, оставивши за собом све топове и муницију. Још 1.500 војника погинуло је током овог срамног повлачења.

Признао на самрџи

Када је Добрњац чуо да се Карађорђе убрзаним маршем враћа у Србију, није смео да га сачека у Делиграду, већ је побегао најпре у Београд, затим у Панчево, и најзад у Влашку. Али, догодило се оно чему се најмање надао: Карађорђе га је помиловао и дозволио му да се врати у Србију. Тада још није знао за војводину издају и веровао је да је код Чегра онако попусту из простог кукавичлука.

Али, неверни Петар није умео да цени своју срећу. Чим се вратио у Србију, почео је поново да ради на своју руку, те га је 1811. године Устанички савет протерао назад у Влашку. Ту је дуго бодовао и најзад умро у Јашују, 1828. године. Пред смрт, признао је окупљеним Србима да је из

дао свој народ код Каменице и да је крив за крваву погинућу Синђелићевих јунака.

Милоје Петровић није тако лако прошао. На скупштини у Хасанпашиној Паланци (данашња Смедеревска Паланка), која је одржана одмах после потискивања Турака, Совјет га је рашчинио и прогнао у Остружницу код Београда, где је живео у некој врсти кућног притвора. Ипак, он је и одатле некако успео да шурине с Турцима, па је, кад се за то сазнало, морао да побегне у Аустрију. Међутим, био је то погрешан корак: Аустријанци су га ухватили и затворили у Петроварадинску тврђаву.

Чим је чуо где се Милоје налази, Карађорђе је затражио изручење, обећавајући да ће заузврат предати неке немачке и аустријске разбојнике. Команда у Петроварадину оберучке је прихватила ову понуду, и тако се Милоје обрео у Шапцу. Ту је погубљен, а његова глава изложена је касније пред једном београдском црквом, на опште гнушање и поругу.

Тако су завршили издајници. Њихово невољство

Бесни због Пирове победе на Чегру, Турци су одлучили да се освете. Нишки паша објавио је да ће платити 25 гроша свакоме ко му донесе — једну српску лобању! Лакоми Турци дали су се у лов на српске главе, а у недостатку ових подметали су и — турске! Тачно 952 главе употребио је турски поглавар да би недалеко од Ниша сазидо кулу којом је хтео да уплаши непокорне Србе.

Од тог времена многи путници-намерници стајали су пред овим језивим здањем, које је јасније причало о српској историји од било какве писане речи. И славни француски песник Алфонс де Ламартин посетио је Ђеле-кулу. Ту, крај Цариградског друма, записао је речи које се данас могу прочитати испод његовог споменика у Карађорђевој парку у Београду:

„Волео бих да се борим уз овај народ који се рађа за плодну Слободу“.

Д. Е.

ДИКАН MONTEKARLOS И ПРВИ РЕЛИ

НЕСПОСОБАН ЗА ЛЕТЕЊЕ!

Пилот ловац Григориј Речкалов налазио се на прегледу код Летачке лекарске комисије када је Немачка напала Совјетски Савез 22. јуна 1941. године. Речкалов је био очајан јер је Комисија утврдила да је далтониста, односно да не разликује боје, и огласила га неспособним за летење. Са таквим налазом у целу морао је хитно да се врати у свој ловачки пук и заувек се опрости од авиона.

Сав сломљен сео је у воз и отпутовао у јединицу. И баш у тренутку када је воз улазио у железничку станицу близу његовог аеродрома, сирене су огласиле узбуну. Речкалов је брзо ускочио у један војни камион и наредио шоферу да га вози на аеродром. Није честито ни стигао до капије, а угледао је своје другове како по лећу. На писти је владала узбуна, јурили су механичари, пилоти, возила. У даљини су се чуле детонације бомби. Рат!

Речкалов је одјурio команданту и предао му налаз Летачке комисије. Са зебњом је очекивао шта ће се даље догодити. Шта ће рећи командант, где ће га упитити? Његово пилотско срце зебло је од страха.

Командант је прочитао лекарски налаз, намрштио се и испитивачки погледао у Речкалова. Врло важно ако не разликује боје, ваљда ће умети да разликује руски авион од немачког! — помислио је и забринутим Речкалову наредио да узме падобран и одмах полети на већ припремљеном ловцу. Речкалов је поскочио од радости.

НА ШТАКАМА

За минут се створио код авиона, сео, упалио мотор и виную се. Тај први дан био је напоран јер је сваки пилот извршио по пет борбених летова. Тога дана Григориј Речкалов, будући двоструи херој Совјетског Савеза, постигао је прву од 58 ваздушних победа оборивши једну немачку ШТУКУ.

Речкалов је од тада летео сваког дана супротстављајући се са својом ескадрилом застарелих авиона типа РАТ све већој најезди модерних немачких МЕСЕРШМИТА-109 и 110. Немци

— гласио је налаз лекарске комисије која је одбила Григорија Речкалова, будућег аса совјетског ваздухопловства, зато што је био слеп за боје

су надирали на исток, долазило је до честих промена аеродрома, али се храбри ловци нису предавали. У једној ваздушној борби против бројно далеко надмоћнијег непријатеља Речкалов је рањен у ногу, а његов авион сав изрешетан. Принудно је слетео на једну пољану скупивши при том апарат.

Сав угруван и изломљен пренет је у болницу. Чим је рана почела да зацељује, Речкалов је постао нестрпљив. Хоџао је на штакама и досађивао лекарима да га већ једном пошаљу у јединицу. Онда се рана дала на зло и морали су да га оперишу. Још две недеље у кревету! После оцене способности послали су га у пилотску школу да лети као наставник на почетничком апарату двокрилу У-2.

РАПОРТ ЗА РАПОРТОМ

Врсном пилоту кабина У-2 као да је била тесна — док његови другови лете на новим ловцима ЈАК и ЛАВОЧКИН, он се „дрида“ на школском двоседу и ратује са ученицима почетницима! Писао је рапорт за рапортом тражећи прекоманду у ловачки пук, али је командант пилотске школе био неумољив. Тада је Речкалов запретио да ће побећи, па нека раде с њим што им је драго! Ова претња је упалила.

Речкалов се нашао у центру за преобуку на модерним ловцима, а после извесног времена у својој јединици. Ту је затекао доста нових пилота који су дошли да попуне јединицу. Ратни вихор однео је многе његове старе другове. Ту су били и нови модерни авиони.

После шесте ваздушне победе Речкалов је, као искусан борац, добио команду над ескадрилом. У борбама

на Кубану, у жестокој бици са авионима немачке Луфтвафе за превласт у ваздуху, Речкалов је оборио још 14 непријатељских апарата. Он је имао свој метод напада: са растојања од педесетак метара тукао је виталне делове непријатељског авиона кратким топовско-митраљеским рафалима и постигао победе са минималним бројем утрошених метака и граната.

Нападао је смело, муњевитом брзином и просто „ломио“ свој авион да би дошао у повољну позицију за отварање ватре. Био је права напаст за непријатељске ловце који никако нису могли да га се отресу. Пилоти његове ескадриле имали су вођу какав се само пожелети може. Он је у свакој борби предњачио пока-

зујући им на лицу места како треба да нападају. Њихова јединица ускоро је одликована због великог броја оборених немачких авиона.

ПРАВА ЛУДОСТ!

Једном приликом Речкалов је предводио ескадрилу ловаца која је штитила групу ШТОРМОВИКА чији је задатак био да бомбардују и ракетирају немачке концентрације трупа код реке Молочне. ШТОРМОВИЦИ су, неометани ни од кога, просто „преорали“ терен

и припремали се за повратак на аеродром.

Али, искусни Речкалов био је на опрезу. Наједном, хоризонт се зачрнео од 50 немачких ШТУКА које је штитило 12 МЕСЕРШМИТА-109. Немци су узвраћали удар! И док су се ШТОРМОВИЦИ враћали без заштите у своју базу, Речкалов је са ескадрилом ЛАВОЧКИНА-5 пошао у сусрет непријатељу.

За маневар је било прекасно. Речкалов је наредио чеони напад. Развијена ескадрила ЛА-5 појурила је право на формацију ШТУКА отварајући ватру из свих топова и митраљеза. Смела одлука, на први поглед права лудост. Међутим, њени резултати показали су се за трен ока — Речкалов је запалио једну ШТУКУ, пренео ватру на другу, и њу погодио!

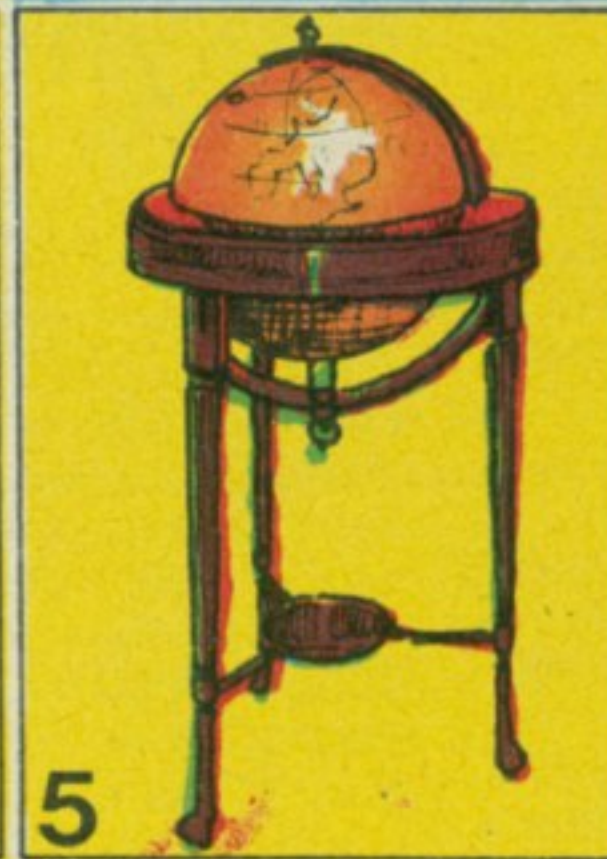
Изненађени Немци чекали су заштиту од својих МЕСЕРШМИТА који су летели иза њих, на нешто већој висини. Све се зачас измешало и ускомешало. Напади са свих страна, одоздо, отпозади. Авиони су личили на рој разљућених пчела. Немци, који су успаничено очекивали нову рука појачања, нису ни стигли до реке Молочне — један за другим одбацивали су бомбе и окретали на запад. Борба је потрајала још свега десетак секунди.

Речкалов је тада наредио излазак из окршаја и повратак у базу пошто је гориво било на измаку. ЛАВОЧКИНИ су се, по договору, распршили у правцу свог аеродрома. Доле на земљи догледале су оборене ШТУКЕ и МЕСЕРШМИТИ. Немци су изгубили укупно шест ШТУКА и два МЕСЕРШМИТА-109. Речкалов је сам оборио три авиона!

Б. М.

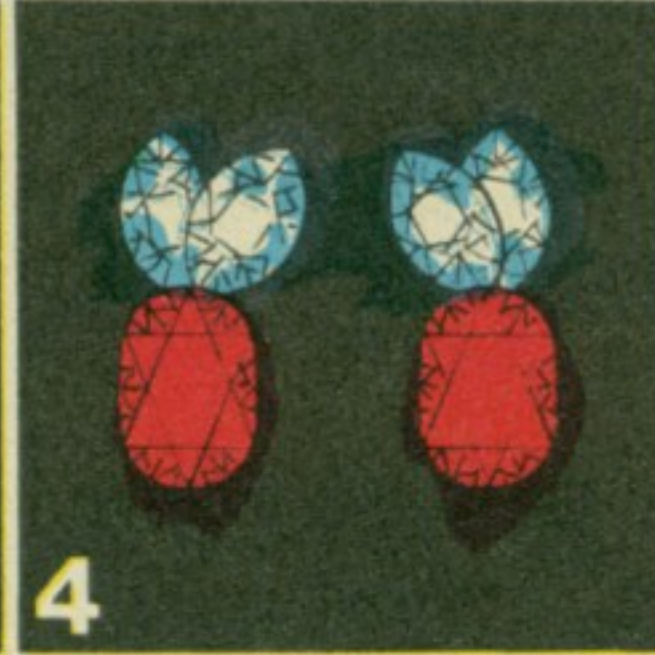
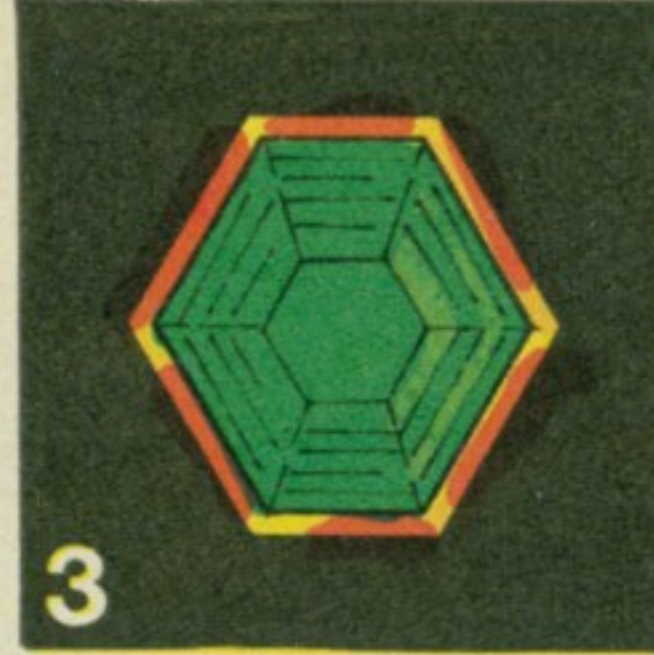
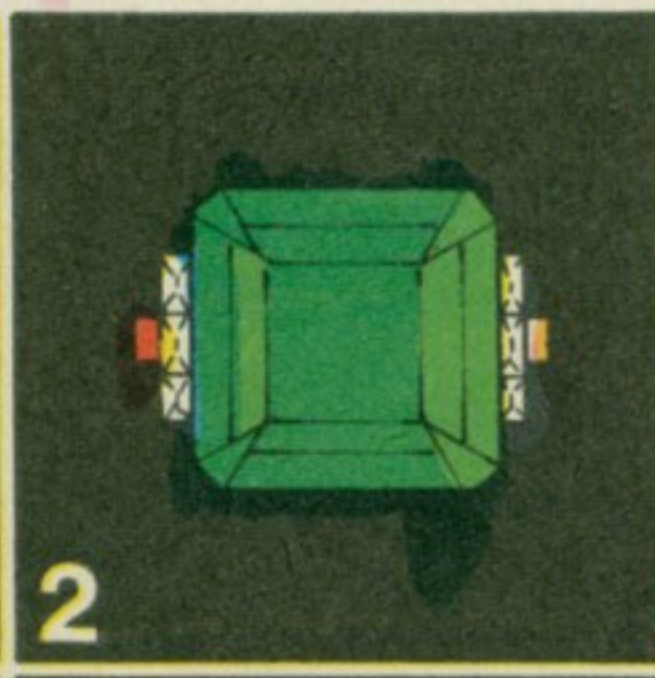

Речкалов је на аеродрому затекао праву узбуну. Његови другови полетали су један за другим

СЛАНИК ОД СЛОНОВАЧЕ — у мају 1972. год. британска академија „Кренбрук“ продала је сланик од слоноваче, израђен у португалским колонијама у Африци. Сланик је висок 17 цм а продат је Метрополитен музеју из Њујорка за 32.500 долара (54.015.000 ст. динара).

МИЛИОНСКЕ СТОЛИЦЕ — у току прошле године продато је више скупочених комада стилског намештаја: 1. Столица Џорџа III продата за 1.800 фунти (7.290.000 дин.), 2. Чипендел столица од махагонија, названа по енглеском столару-уметнику Томасу Чипенделу, продата за 7.800 долара (12.963.600 дин.), 3. Фотеља Џорџа II — 4.000 долара (6.648.000 дин.), 4. Столице Џорџа I, два комада, продате за 6.000 долара (9.972.000 дин.), 5. Глобус са постоем, два комада, продата за 9.750 долара (16.204.500 дин.) и 6. Чипендел наслоњача продата за 5.000 долара (8.310.000 старих динара).

БАСНОСЛОВНИ НАКИТ — Због смањеног капацитета најпознатијих рудника драгог камења цена накита на лицитацијама је веома висока: 1. Дијамантски прстен са каменом од 16 карата достигао је цену од 80.000 долара или 132.960.000 ст. дин., 2. Прстен са дијамантима и смарагдом од 23,75 карата продат је, такође, за 80.000 долара, 3. Прстен са смарагдом од 34,40 карата продат је за 135.000 долара или 224.370.000 ст. динара, 4. Пар наушница од рубина и дијаманата продат за 110.000 швајцарских франака, односно 54.450.000 ст. динара.

ПТИЦА РОК — У поређењу са осталим предметима ова лепа птица, начињена од лапис-лазулија и сребра са емајлом, продата је за „свега“ 4.000 долара или 6.648.000 старих динара.

ГЛАВА АФРИЧКОГ КРАЉА — у децембру 1971. на лицитацији у галерији „Со-теби“ продата је ова изузетна бронзана глава афричког краља. Глава је израђена у Нигерији у XVI веку а цена јој је била 29.000 фунти или 117.450.000 ст. динара колико никад није плаћено за једно дело црначке уметности.

ПЉИ ОД ЕРГЕЛЕ

НОВАЦ СКАРБОРОА — Овај изузетно редак примерак новца који је кован у енглеском граду Скорбороу за време грађанског рата (1644—1645) продат је за 2.200 фунти или 8.910.000 ст. динара.

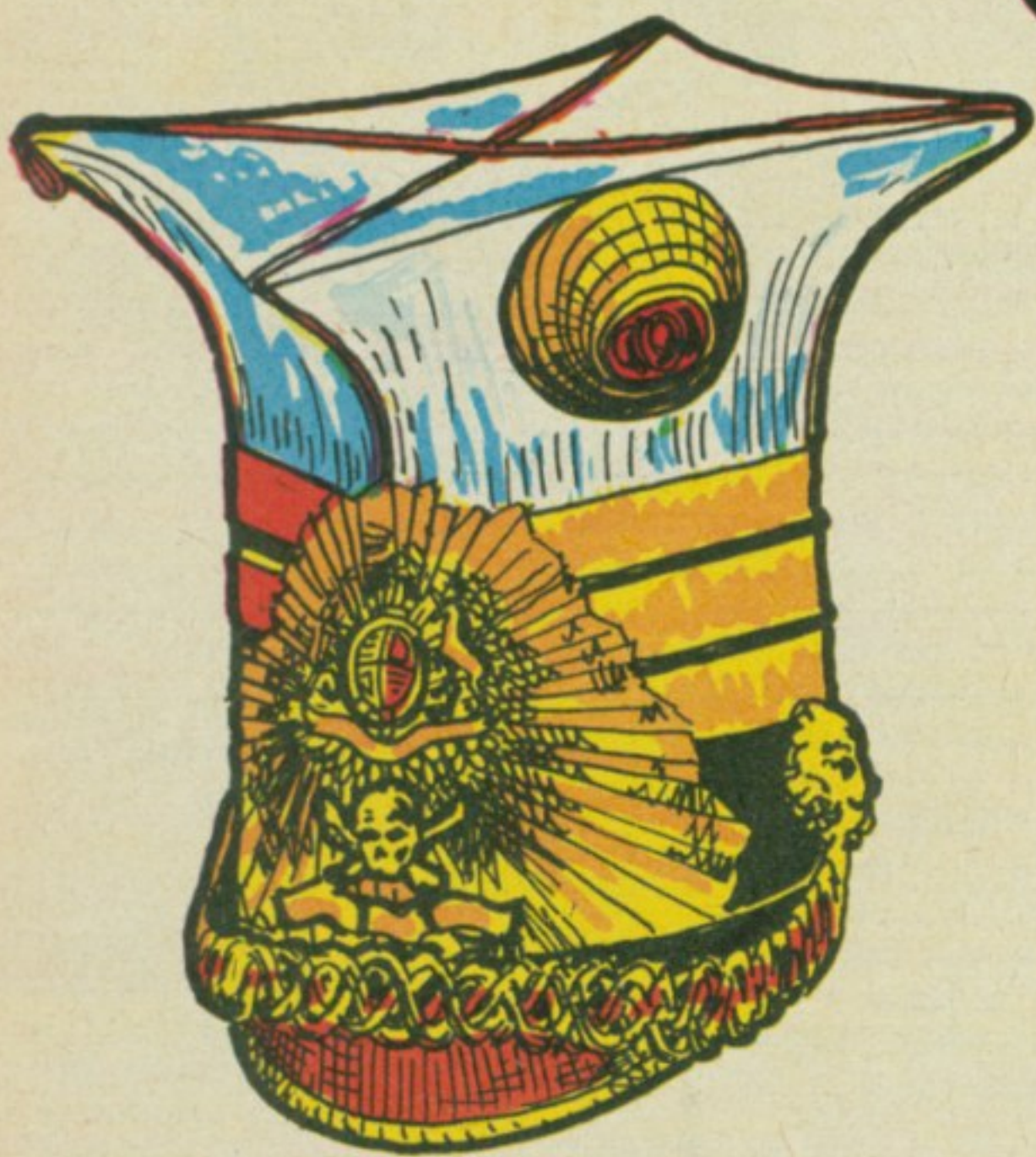
ЗЛАТНИК ЏЕМСА I — Један златник енглеског краља Џемса I достигао је прошле године у Лондону цену од 3.500 фунти или 14.175.000 старих динара. Овај златник налазио се у колекцији новца лорда Брицвотера.

КОЛЕКЦИЈА САТОВА — На свакој лицитацији нађе се већи број изванредно лепих сатова. У новембру 1971. године у Великој Британији је продата велика колекција у којој су се налазили и ови џепни сатови: 1. Златни часовник, рад Д. Хјуберта из Лондона, из 1720. године, продат за 3.900 фунти (15.795.000 ст. дин.). 2. Златни џепни сат у облику амфоре, са музичким аутоматом, из 1830. године, износио је 2.300 фунти (9.315.000 ст. дин.). 3. Златни џепни сат са сликом на поклопцу у емајлу, XIX век, продат је за 1.050 фунти (4.252.500 ст. динара).

ПОКЛОН ОД ЦАРИЦЕ — За време једне посете Лондону руска царица Марија Фјодоровна поклонила је једном енглеском министру ову посуду од позлаћеног сребра, украшену емајлом и драгим камењем. Посуда је недавно продата у Њујорку за 11.000 долара, односно 18.282.000 старих динара.

ОФИЦИРСКА КАПА — Да стандардна војна опрема, због све већег броја колекционара, добија у вредности показује цена ове официрске шапке 17. копљаничког пука Џорџа IV, из 1829. године. Она је продата у Лондону за 560 фунти или 2.268.000 старих динара.

КЕРАМИЧКИ КОЊ — Међусобно такмичење јапанских богаташа у стварању колекција класичног кинеског порцулана и керамике довело је до невероватно високих цена ових предмета на лицитацијама. Овај керамички коњ из кинеске династије Танг на лицитацији у Лондону достигао је суму од 33.000 фунти (133.650.000 ст. динара). Фигуре од ова, пре седам година керамике, као што је вределе су око 2.000 фунти, што значи да им се цена ушеснаестостручила.

ТАЈНЕ
БАЧКОГ
СРЦА

ЧЕТИРИ МУСКЕТАРА

Једног дана нашли смо
Бобана зачешљаног, обу-
ченог у ново одело и,
што је најгоре, у друш-
тву једне кмезавице.

Живели смо у истом граду, ишли у исту школу, налазили се у истој улици, становали у истој згради и сви имали по дванаест година. Били смо нераздвојни, заједно се играли, учили, ишли на пецање, купање, проводећи весело и безбрижно најлепше дане нашег дечаштва.

Девојчице смо сматрали кмезавим створењима па се нисмо ни обазирали на њих. Измишљали смо свакојаке враголије доводећи каткад до очајања наше родитеље.

Једном смо заједничким снапама пребацили на терасу нашег главног непријатеља, једну матору цуклу а затим убацили и једног мачора. Онакву вриску, урликање и преплашено маукање улица сигурно ни до данас није чула.

Нас четворица — Бобан, Предраг, Ненад и ја — увек прашњави, разбарушени, сматрали смо да је живот диван, пријатељство нераскидиво, све до тог дана.

Као и увек, требало је да се састанемо испод старог моста. Долазили смо ту редовно у исто време и без изостанка.

Тог дана први се није појавио Бобан. Нашли смо га зачешљаног, обученог у ново одело и што је нај-

горе, у друштву једне кмезавице. Једва нам је одвратио поздрав, објаснивши да је то наша нова комшиница. Имала је дугу плаву косу, крупне очи, безброј пегна на руменом лицу и звала се Светлана.

**Гошобо је
с ђријаџељсџбом**

Утучени, нас тројица провели смо то поподне разочарани издајом нашег другара. Сутрадан на месту састанка није било ни Предрага. Ненад и ја смо се погледали и скоро истовремено рекли да код куће имамо неког посла. У стан сам улеteo као метак и док ме је мајка запрепашћено гледала, почео сам ужурбаном да се умивам. Врхунац њеног чуђења је био кад сам са пуном прешао преко врата, опрао уши, а затим почео да зализујем косу. После генералног уређивања зграбио сам своју збирку лептирова и истрчао из стана.

Испред улаза видео сам Светлану, с двојицом мојих другара, и Ненада, исто тако налицканог, како се приближава. Сасвим озбиљ-

но сам се обратио Бобану рекавши му да га тражи отац. Предрага сам се ослободио шапнувши му да му је врат ужасно прљав. Збуњено је рекао Светлани да има нека важна посла и нестао лица црвеног као булка. Ненад је отпао када је почео да показује своју колекцију. Изгледа да Светлана није волела гуштерове

прста. Оћоравио сам вирећи кроз шпијунку на вратима и скоро поломио ноге прескачући преко степеница да бих пре ње стигао на улицу где бих је као бајати случајно сусрео. Једном сам Влади рабио нос када је тврдио да Светлана има криве ноге. Исплатило се, мада сам и ја добио модрицу, а касније и казну од

смо се ми, поласкани, блескасто смењкали.

Сви моји потајни снови су се распнули када сам сазнао да је своју наклоност поклонила једном главоњи из седмог разреда. Хтео сам да се бијем с њим али сам се на време предомислио јер је био старији и, што је најважније, јачи од мене.

НАЈЛЕПША ЉУБАВНА ПЕСМА

Страница из дневника

Ничија нећу да јој кажем,
јер нећу.

Она је једна неозбиљна
најобичнија балавица.

Ми старији,
ми из основног разреда,
ставимо руке у џепове
и звиждућемо кроз зубе.

Баш нас брџа за те девојчице.

Ничија нећу да јој кажем,
јер нећу.
Али ако погледа неког другог,
поставићу најбољи фак у школу.

М. Антић

јер се вриштећи сакрила иза мојих леђа.

Дојучерашње пријатељство као да је било руком однесено. Избегавали смо један другог, али смо увек знали где се који од нас налази. Бака је мислила да сам сигурно болестан када је умивање и прање зуба постала свакодневна појава.

Мала кокета никада није била сама, један од нас увек је био уз њу било када се враћала из школе или куповине. Обасипали смо је пажњом и поклонима. Колико сам само пута бежао пред чуваром парка на чије сам се цвеће претплатио и ускоро је парк изгледао као очерупан од мојих силах посета. Понашала се према свима исто али је сваки од нас мислио да ће он бити тај срећник. У том натицању за њену наклоност постали смо малтене непријатељи.

Дама је, изгледа, гледала неке љубавне филмове, јер нас је све вртела око малог

родитеља. Када је сазнала за то, била је одушевљена мојим кавалерством, назвала ме је својим витезом, а затим жестоко цмокнула у образ. Мислио сам да ћу пасти од силне среће па сам се прихватио за ограду док ми је цело лице порело од неке унутрашње ватре. Неколико дана нисам умивао ту страну лица па сам изгледао доста комично јер је контраст био јачи. На часу сам бленуо кроз прозор, доводећи до беса мог наставника који је морао по неколико пута да ме зовне а затим и да са очајањем слуша моје блебетање које је претходном лекцијом није имало никакве везе.

Главоња из седмог разреда

Она тројица су и даље била упорна. Јадници, мислио сам ја, зар још не знају да она само мене воли. У шали нас је назвала својим мускетарима, на шта

Пред другима сам се понашао као да се ништа није догодило док ми је у души владао хаос и беснела олуја.

Ко зна колико бих још патио и туловао да ми за време једног часа на клупу није пало парче савијеног папира. Размотао сам га и прочитао: „Да ли би после часа хтео да ме пратиш до куће? Весна!“

Дигао сам главу и у другој клупи видео крупне, црне очи и прљаст нос. Како је ја глупан, нисам до сада примећивао?

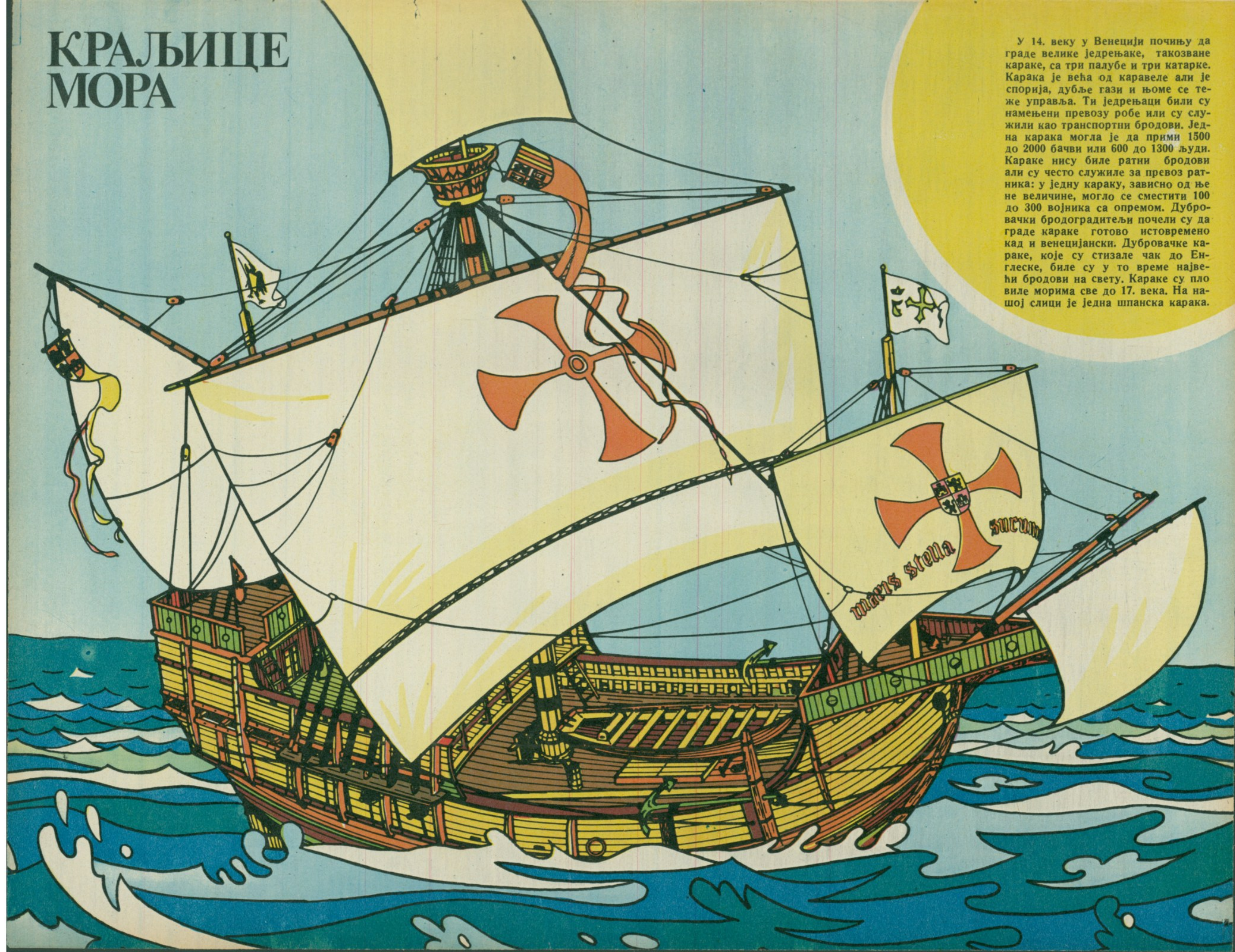
Док ми је тело прожигало неко чудно, дивно, до тада непознато осећање потврдно климнух главом црним очима пуним ишчекивања.

Године су прошле и сећања избледела.

Основао сам породицу, имам прлатог буцмастог сина и дивну жену прљастог носа и крупних црних очију.

Драган Миланков, Д. Туповића 30, Нови Сад

КРАЉИЦЕ МОРА

У 14. веку у Венецији почињу да граде велике једрењаче, такозване караче, са три палубе и три катарке. Карача је већа од каравеле али је спорија, дубље гази и њоме се теже управља. Ти једрењачи били су намењени превозу робе или су служили као транспортни бродови. Једна карача могла је да прими 1500 до 2000 бачви или 600 до 1300 људи. Караче нису биле ратни бродови али су често служиле за превоз ратника: у једну карачу, зависно од ње не величине, могло се сместити 100 до 300 војника са опремом. Дубровачки бродоградитељи почели су да граде караче готово истовремено кад и венецијански. Дубровачке караче, које су стизале чак до Енглеске, биле су у то време највећи бродови на свету. Караче су пловиле морима све до 17. века. На нашој слици је једна шпанска карача.

Уместо да торпедују непријатељску крстарицу, Британци су се са својом »цепном« подморницом, усред сингапурске луке и по дану, подвукли под њу и почели да је облажу експлозивом.

ЧЕТВОРИЦА

Био је 25. јул 1945. године. Капитулација Немачке и крај пустошења у Европи нису били коначан завршетак II светског рата. Јапанци су, иако исцрпљени материјално и у људству, наставили са борбама у југоисточној Азији, грчевито бранећи свако острво, сваки педаљ дунгле.

На мало острво Лабуан у близини Борнеа топла ноћ се одавно спустила. У канцеларији команданта британске подморничке флоте на Пацифику седи неколико виших официра. На зиду од бамбусове трске виси карта свих острва и острваца у овом, за Британце, веома важном подручју. Командант издаје последња наређења поручнику Фрејзеру:

— Одмах сутра, односно данас, пошто је поноћ већ прошла, укрцајте се са вашим људима на подморницу »Стицијан« која ће вас одвести на око шездесет километара од Сингапура. За подморницу »Стицијан« везана је специјална мала подморница ХЕ-3. На одређе-

ном месту укрцајте се на њу и кренути на извршење задатка у сингапурској луци. Јапанска крстарица »Такао« мора бити уништена! Адмиралитет вам не гарантује повратак. Ако имате по руке за ваше породице, оставите их. Биће уредно предате. А сад да поновимо још једном све појединости операције...

ПРОТИВ ТОПОВА И АВИОНА

Да би прекинула јапански систем веза у југоисточној Азији, савезничка врховна команда је желела да пресеке подводне каблове који су преко Сајгона и Хонгконга водили у Токио. Још важније од тога било је рашчишћавање пута за инвазију на Малаје а јапанска крстарица »Такао« од десет хиљада тона носивости, усидрена у луци у Сингапуру, знатно је отежава-

ла спровођење ове операције. Због тога је, у овој последњој години рата, њено уништење било један од веома важних задатака флоте британских подморница на Пацифику.

За време пловидбе на матичној подморници »Стицијан« поручник Фрејзер је са тројицом чланова своје групе приступио детаљном проучавању сингапурске луке. Већ су напамет знали где се налази свака бова, сваки подводни гребен. Знали су распоред противподморничких мрежа и минских поља.

Крстарица »Такао« била је наоружана са осам топова калибра 200 милиметара, осам топова од 125 милиметара и шеснаест топова од 47 милиметара, затим осам торпедних цеви и четири авиона! Замисао да је униште четири човека усред луке, по дану, била је равна самоубиству. Али, подморница ХЕ-3 је била веома сложен комад машинерије и баш због тога веома поуздана за извођење оваквог задатка.

Било је још мрачно кад су се четворица људи укрцала на ХЕ-3, малу »цепну« подморницу која је од прамца до крме имала свега шеснаест метара а од једног бока до другог једва метар и осамдесет.

Фрејзер је заузео место за перископом а Смит, његов заменик, руковао је крмама које су подморницу покретале горе-доле и лево-десно, и пумпама и контролним полугама за главни мотор подморнице. Посаду су сачињавала још два човека: искусни ронилац Мединис-Мик и млади, али вешт и издржљив поморац, Чарлс Рид, задужен за контролне инструменте.

СПУСТИ НА ДНО!

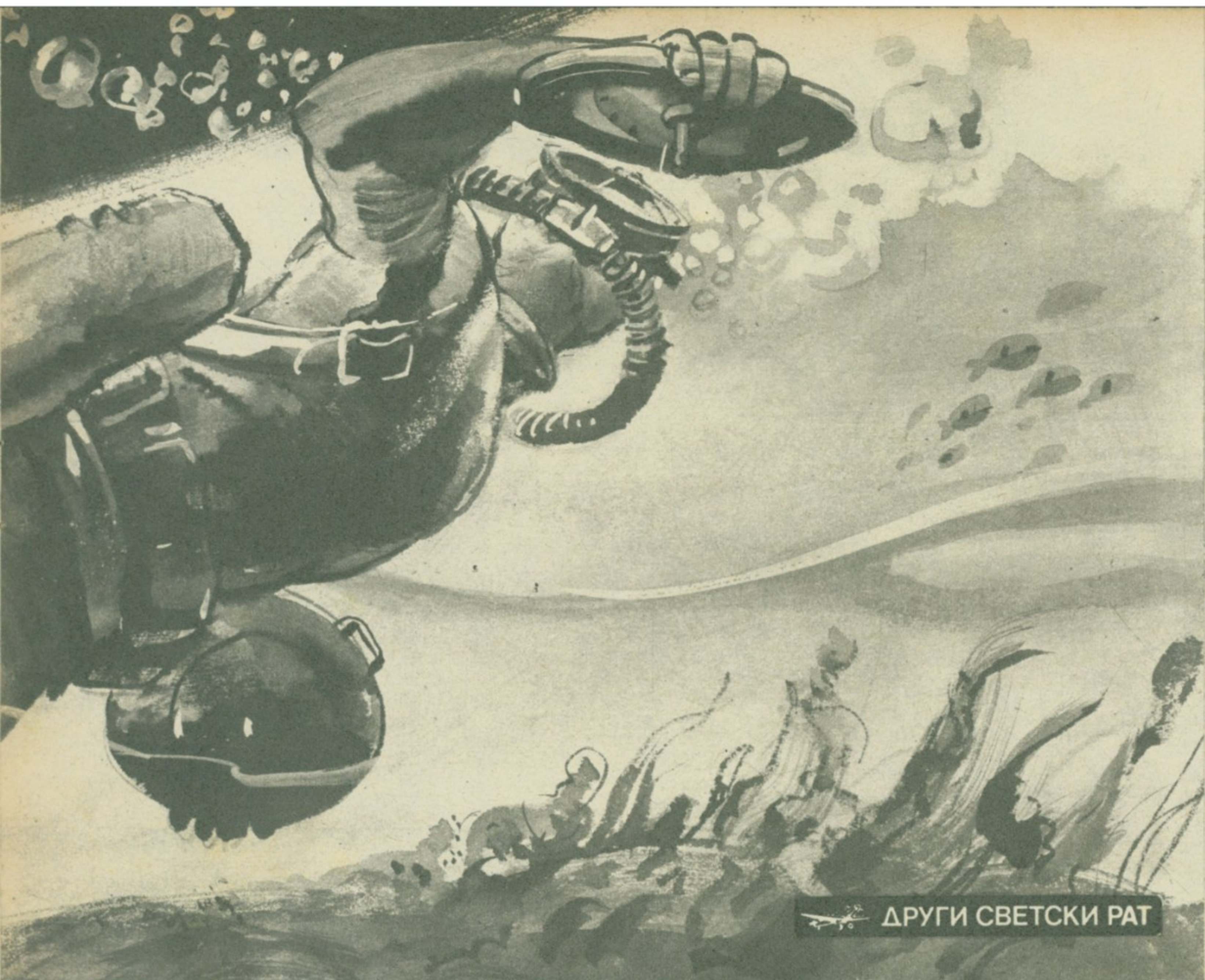
У унутрашњости подморнице налазио се чврст баласт, акумулатори за погон подморнице, резервно гориво за дизел-моторе и резерв

ни делови. Са спољне стране палубе, у непромочивим кутијама, била су експлозивна пуњења са темпираним упалачима. Кад се прилепе са спољне стране непријатељског брода, њихово дејство много је боље од торпеда којих ХЕ-3 није имала. Управљање подморницом било је веома сложено — и најмања грешка на крменом точку или погрешан потез оловком на навигационој карти значило би праву несрећу.

Док се ХЕ-3 приближавала Сингапуру, испред ње су се назирали јапански патролни бродови а испод — противподморничке мреже и минска поља.

Било је око три часа ујутро кад је Фрејзер приметио брод који се приближавао и наредио да зароне. Сад су морали да плове спорије и опрезније.

— Кад наиђе неки погодан јапански брод, који иде у луку, завући ћемо се под њега — саопштио је Фрејзер својим људима. — Тако ћемо безбедније продрети до циља.

ДРУГИ СВЕТСКИ РАТ

ЗА ТАКАО

Није прошло дуго а Мецинис, који је држао слушалицу на ушима, узвикну:

— Брод средње величине, тачно изнад нас!

— Джи на висину перископа! — командова Фрејзер.

Мала подморница заплвила је уз помоћ акумулатора и сасвим бешумно. Сваки човек пажљиво је радио свој посао.

— Сад се спусти на дно, Смите — рече Фрејзер и Смит поче да покреће крме наниже, све док казаљка не покаже дванаест метара, а онда се осети слаб удар.

— Сад подигни за око један метар, Смите!

МЕЦИНИСОВ ЗАДАТАК

Лагано, ударајући и наседајући на дно, мини-подморница ХЕ-3 увлачила се у луку. Пловила је испод самог корита јапанског стражарског брода. Да је неки јапански морнар случајно

бацио поглед преко палубе, сигурно би у мору, изнад белог песковитог дна, спазно тамне обриси британске подморнице.

Највећи проблем сада била је навигација, јер Сингапур је велика лука, пуна бродова и патролних чамаца. Перископ нису смели извући. Али, Фрејзер је своју посаду месецима обучавао да плови наслепо и да у глави, по инструментима, рачуна курс пловидбе у сингапурској луци. Знао је тачно где се налазе три тачке на обали према којима је требало провевати курс пловидбе. Вођена вештим рукама морнара мини-подморница се опрезно пробијала дуж канала све док Фрејзер није наредио Смиту да подигне подморницу на дубину перископа. Било је 12,25 часова 27. јула 1945. године.

Док је Смит према картама прерачунавао углове и даљине, Фрејзер је тихо саопштио:

— Видим брод „Такао“. Изгледа да се налази на старом месту.

Од ове вести свима им је

лакнulo јер Јапанци су могли да преместе брод са места на коме су га савезници последњи пут снимили из ваздуха.

Лагано, сантиметар по сантиметар, померала се мала подморница напред и готово трљала трбухом о зелено дно сингапурске луке.

— Мора да смо је већ прошли — рече Фрејзер забринуту. — Заустави моторе.

Већ следећег тренутка зачу се како метал удари у метал. Подморница задрхта и заустави се у месту. И тела четворице морнара задрхташе. Мецинис, у гњурчкој опреми, поче да навлачи гумена пераја на ноге. Његов задатак је био да са спољне стране подморнице скине магнетне мине и, једну по једну, прилепи за корито јапанске крстарице. Затим је требало да одвуче велико експлозивно пуњење до непријатељског брода и да га прилепи за корито. Ако му то пође за руком, експлозија ће на кориту направити огромну руну и брод потпуно онеспособити за пловидбу.

ЗАБОРАВЉЕНИ СИГНАЛ

— Вода почиње да опада — примети Фрејзер — а наша подморница мора лежати уз саму крстарицу „Такао“ како би Мик могао закачити експлозивно пуњење за њу. Али, ако вода и даље буде опадала, „Такао“ ће лећи на нас и потпуно нас смрскати. Зато морамо радити веома брзо.

Мецинис је био спреман. Степеницама се попео у хидрокомору и у њу пустио воду. Покушао је да подигне поклопац, али се овај померио свега десетак сантиметара. Мик је покушао још једном гурајући из све снаге. Поклопац се сад заглавио за дно крстарице „Такао“ и Мецинис је једва успео да се провуче кроз отвор. Унутра, у подморници, тројица морнара с олакшањем одахнуше кад најзад зачуше ударце кључем о метални труп.

Мецинис је прво прилепио

експлозивно пуњење. Ишло је прилично лако. Затим је отворио херметички затворену кутију с магнетним минама. Док је отварао кутију, приметио је да се према површини мора диже прави поточић мехурића од ваздуха. Негде је закачио и поцепао своје гумено одело па је вода улазила у њега. Вода му је већ улазила у уста а мехурићи, горе на површини, могли су да га одају, али посао није смео прекинути.

Постављање мина, три са једне а три са друге стране корита брода, трајало је око пола часа. Мик их је повезао електричном жицом и пожurio према улазу у своју подморницу. Према договору, после сваке постављене мине требало је да једном удари кључем о труп подморнице како би своје другове обавестио да све иде по плану, али он је на то био потпуно заборавио. У његовом гњурачком оделу сада је било толико воде да је читавих неколико литара морао да прогута.

ШЕСНАЕСТ ЧАСОВА ПОД ВОДОМ

Поклопац на подморници било је много теже отворити са спољне стране, али је то крајњим напорима успео да уради. Провукао се кроз отвор, испумпао воду из хидрокоморе а онда се спустио на под морнице, исцрпљен и без свести.

Другови су му брзо скинули гњурачко одело. Затим му је Рид јодом премазао ране на рукама, док га је Фрејзер квасио водом. Неколико тренутака касније, кад је Мик дошао себи, четворица британских помораца почела су да се извлаче из луке исто онако опрезно као и при уласку у њу. Неколико пута извукли су перископ на површину да би проверили да ли су их Јапанци приметили. У подморници је, због недостатка кисеоника, било веома загушљиво али још дуго нису смели изронити.

До матичне подморнице стигли су после педесет и два часа од тренутка кад су је напустили. Да би водио подморницу тачним курсом, Рид је пуних тридесет часова буљио у инструменте. Под водом су провели шеснаест часова и замало се сви нису погушили.

Велико експлозивно пуњење и магнетне мине експлодирани су под коритом јапанске крстарице „Такао“ у 9.30 часова увече 27. јула 1945. године. Експлозија је на кориту направила руну велику двадесет са десет метара. Топовске куполе биле су потпуно изваљене, све доње просторије потопљене водом, а даљиномери оштећени. После овог удеса крстарица „Такао“ је легла на дно сингапурске луке и до краја рата није се померала с тог места.

Н. Ђ.

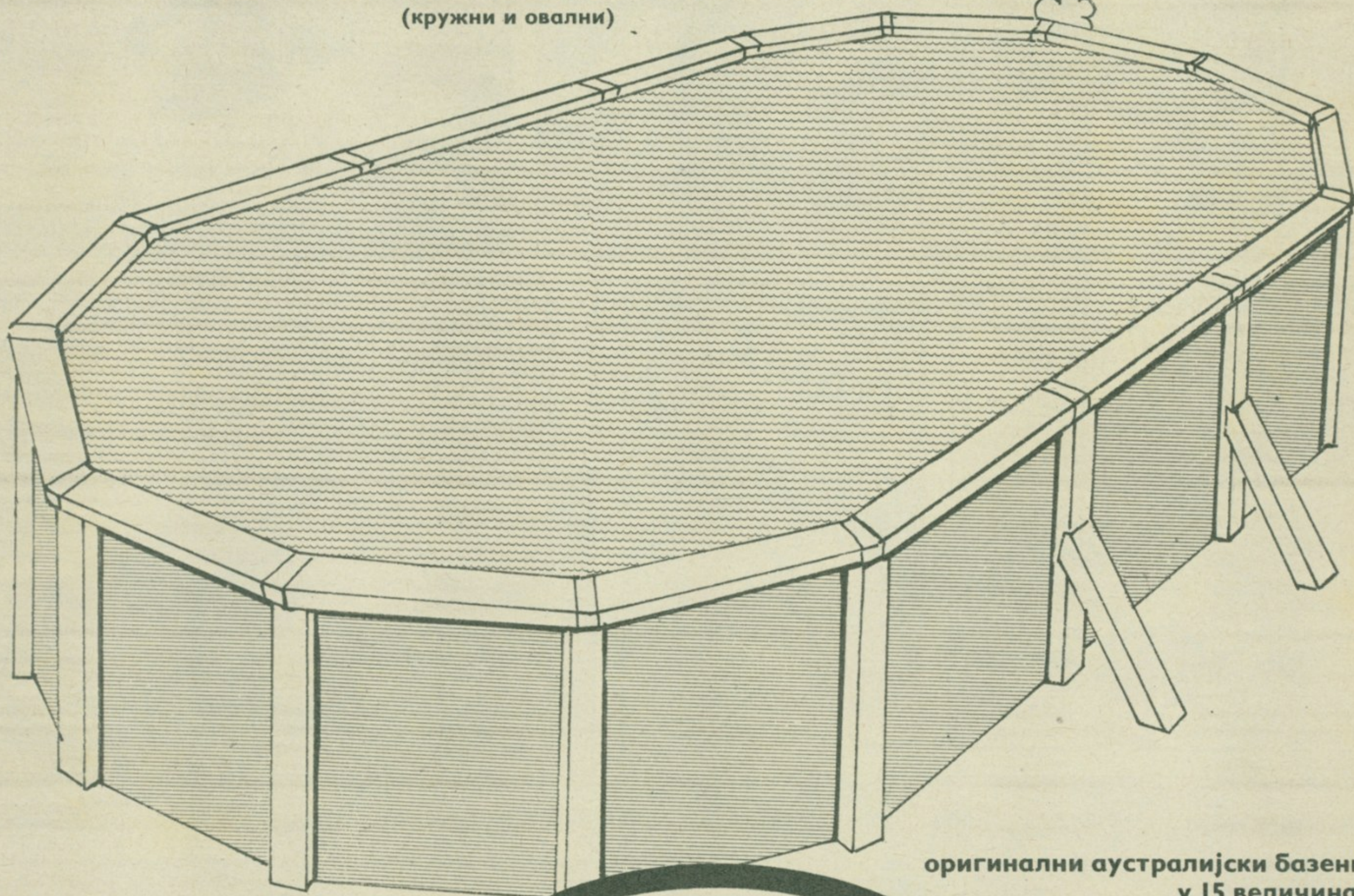
ЦРНА БРАДА и КОМАНДОСИ

УКРОТИТЕ ЛЕТО!

„БАМБИ”, „БЛЕД”, „ОХРИД”, „ДУНАВ” И „ЈАДРАН”
МОНТАЖНИ БАЗЕНИ ЗА КУПАЊЕ
(кружни и овални)

оригинални аустралијски базени
у 15 величина:
од 1,80 x 0,30 м
до 11,60 x 1,22 м

Са комплетном опремом
по цени од 440 до
43.700 динара

„HEMOMETAL-KOMERC”
11000 БЕОГРАД,
Максима Горког 17а/III
Телефон: 011/456-323

„HEMOMETAL-KOMERC”

11000 БЕОГРАД, Максима Горког 17а/III
Доставите ми услове за куповину базена

(име и презиме)

(улица и број)

(пошт. бр. и место)

ПРВА РЕПОРТАЖА

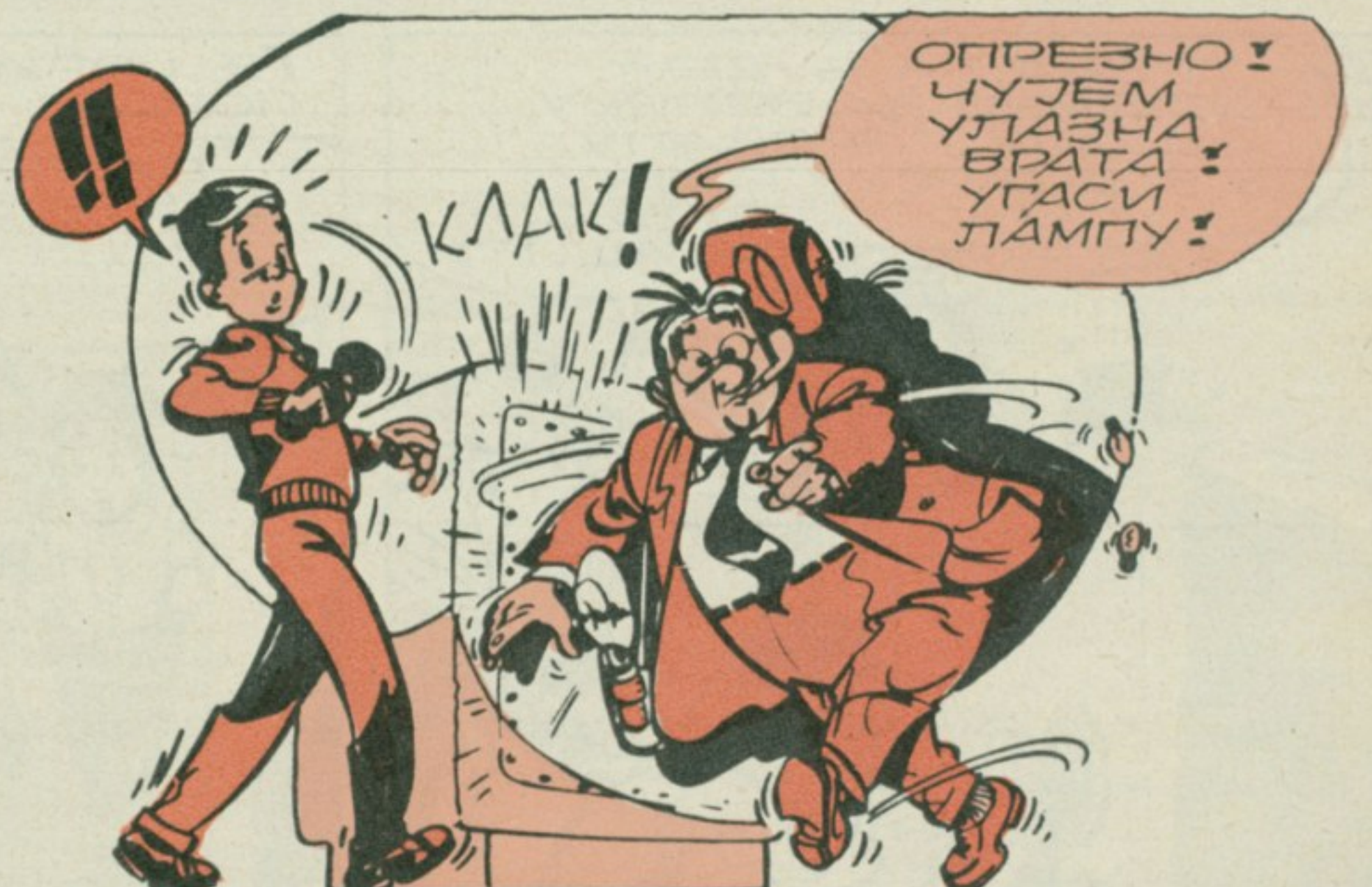
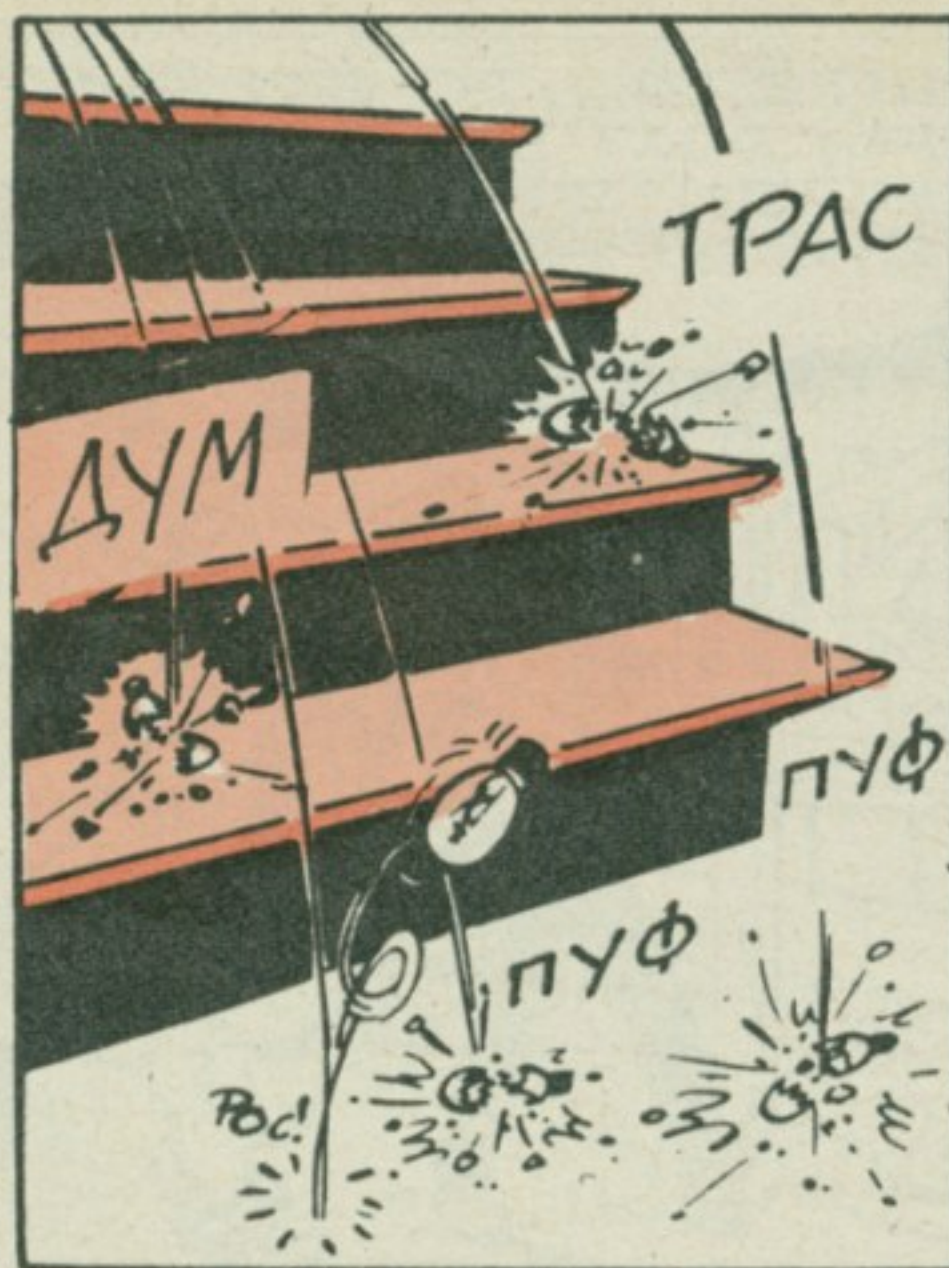

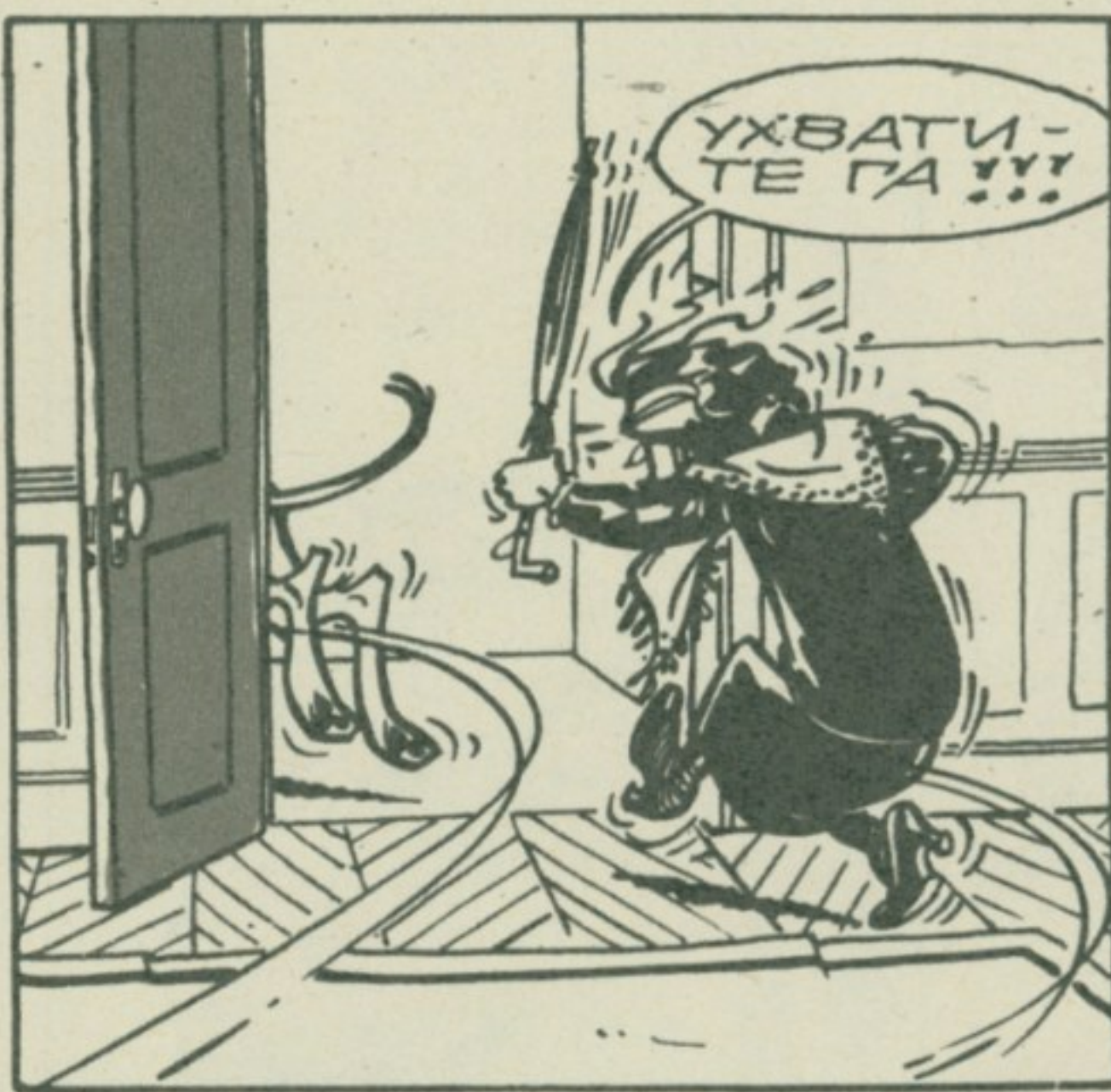

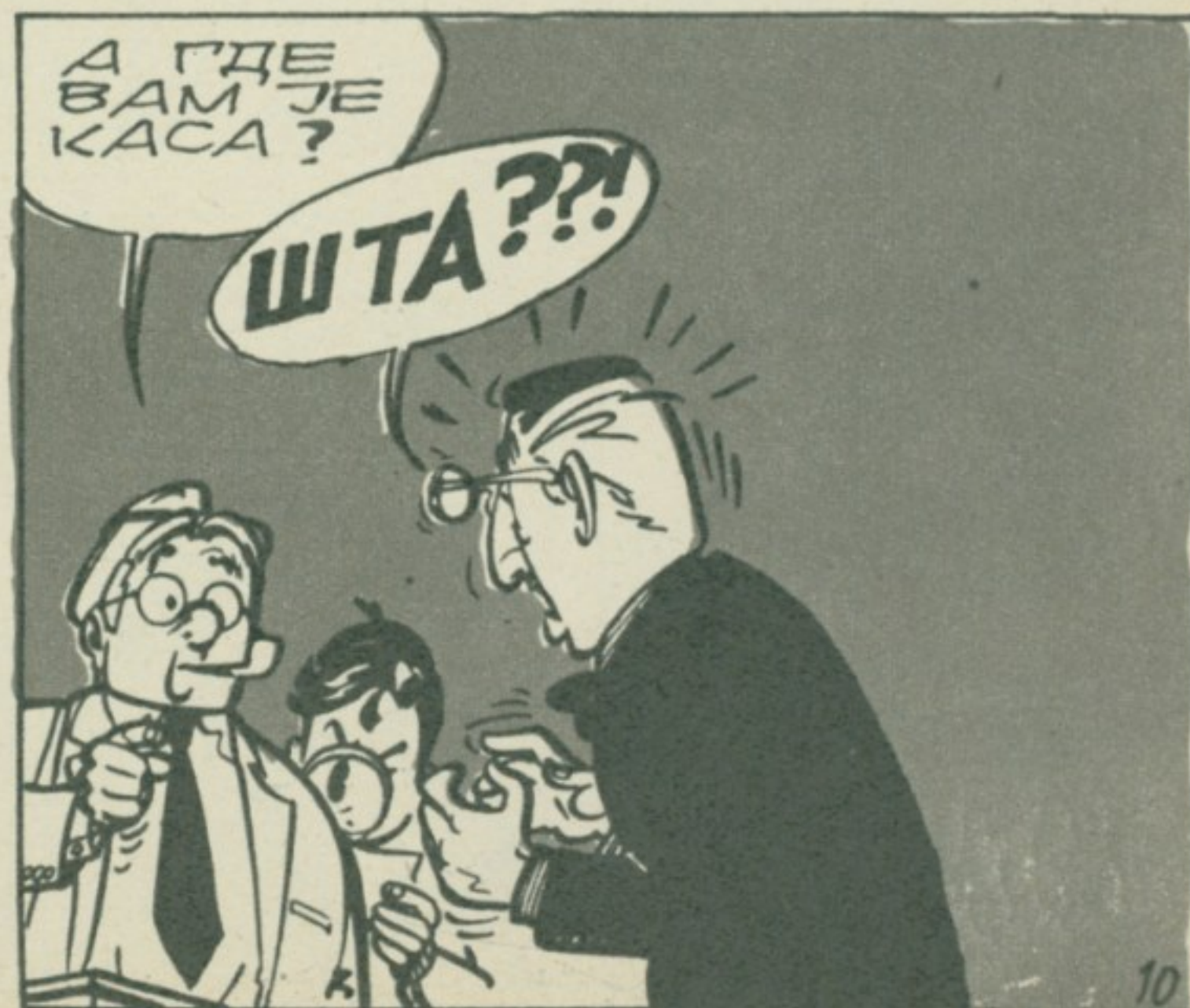

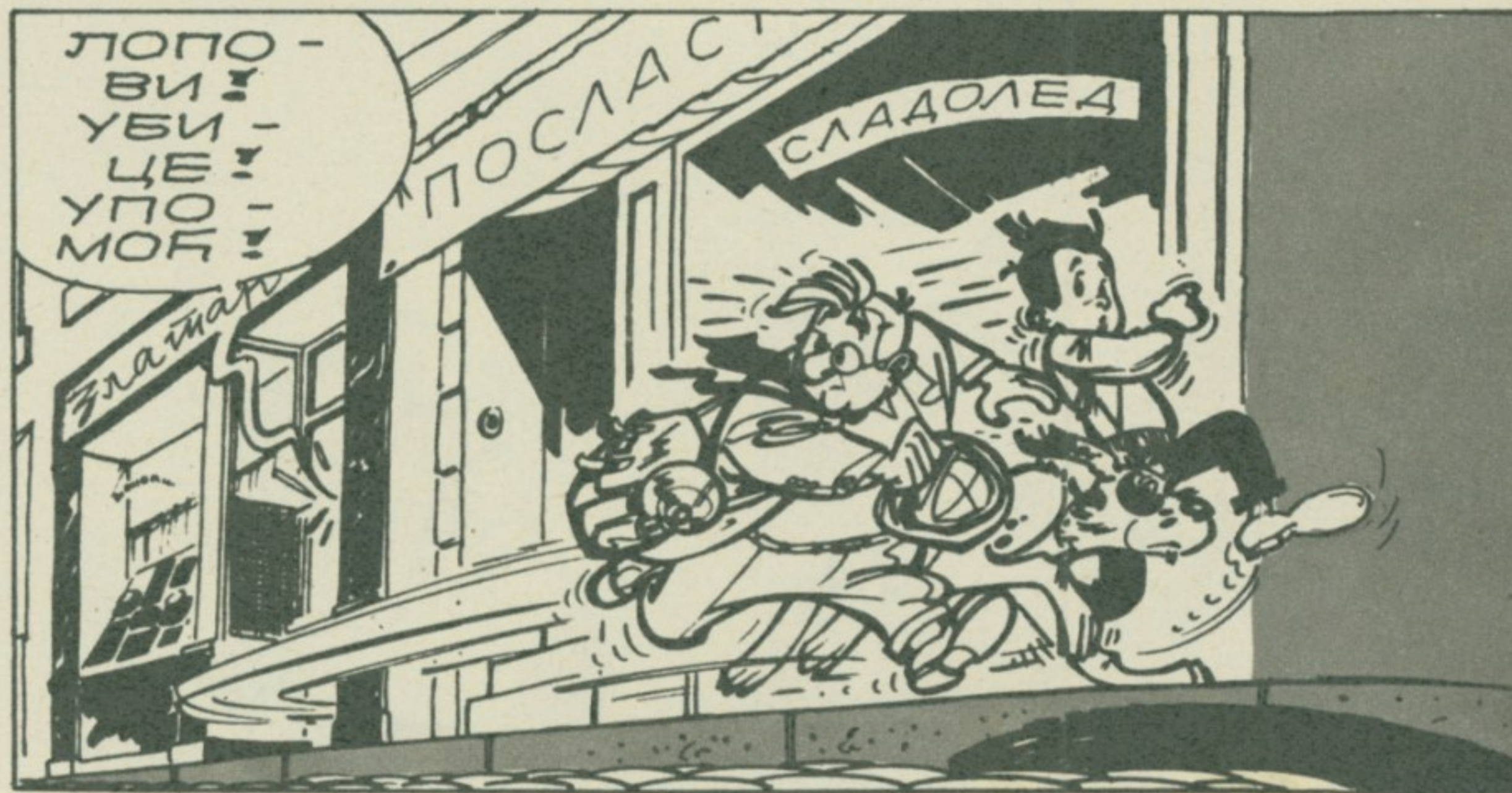

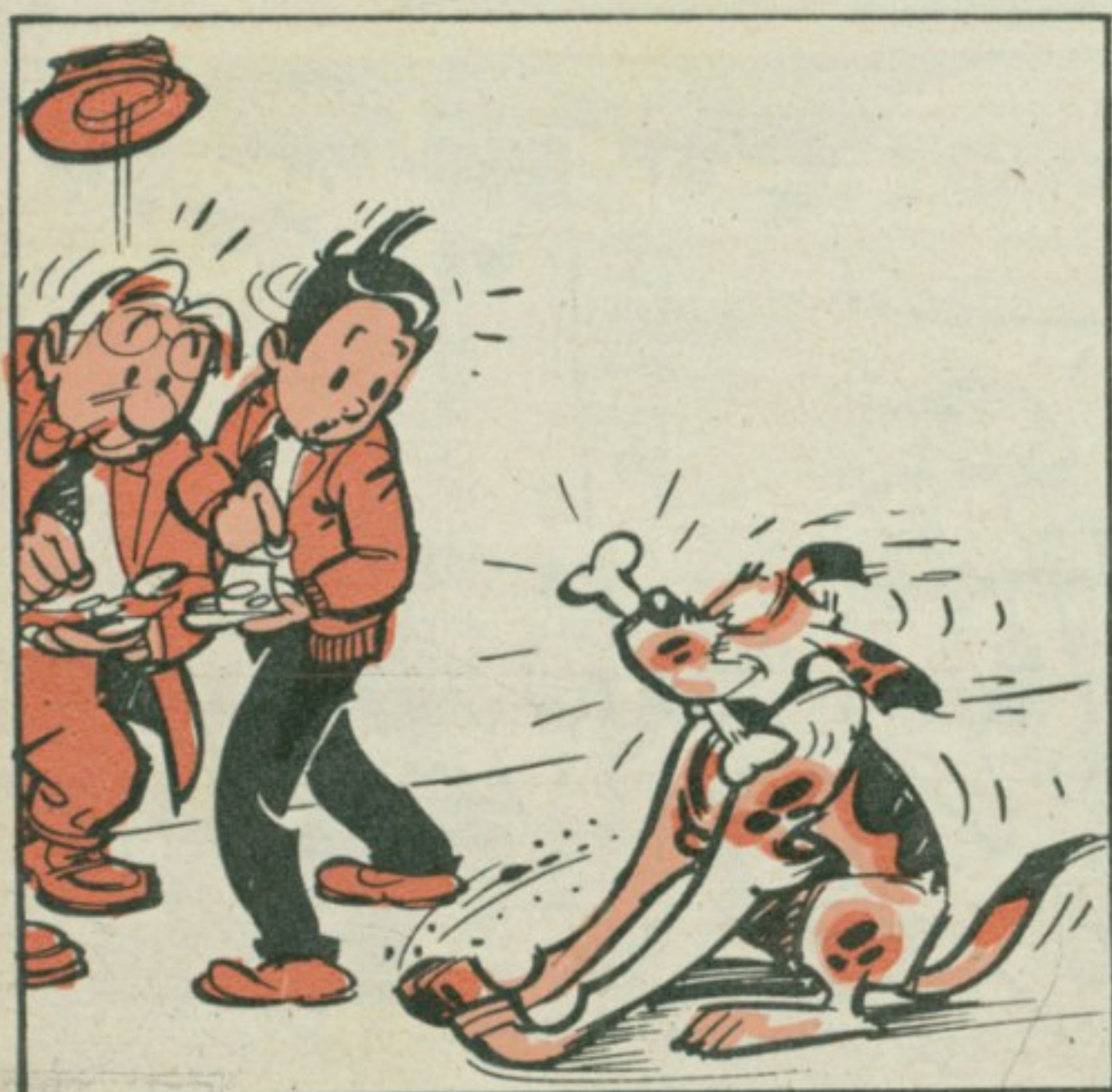
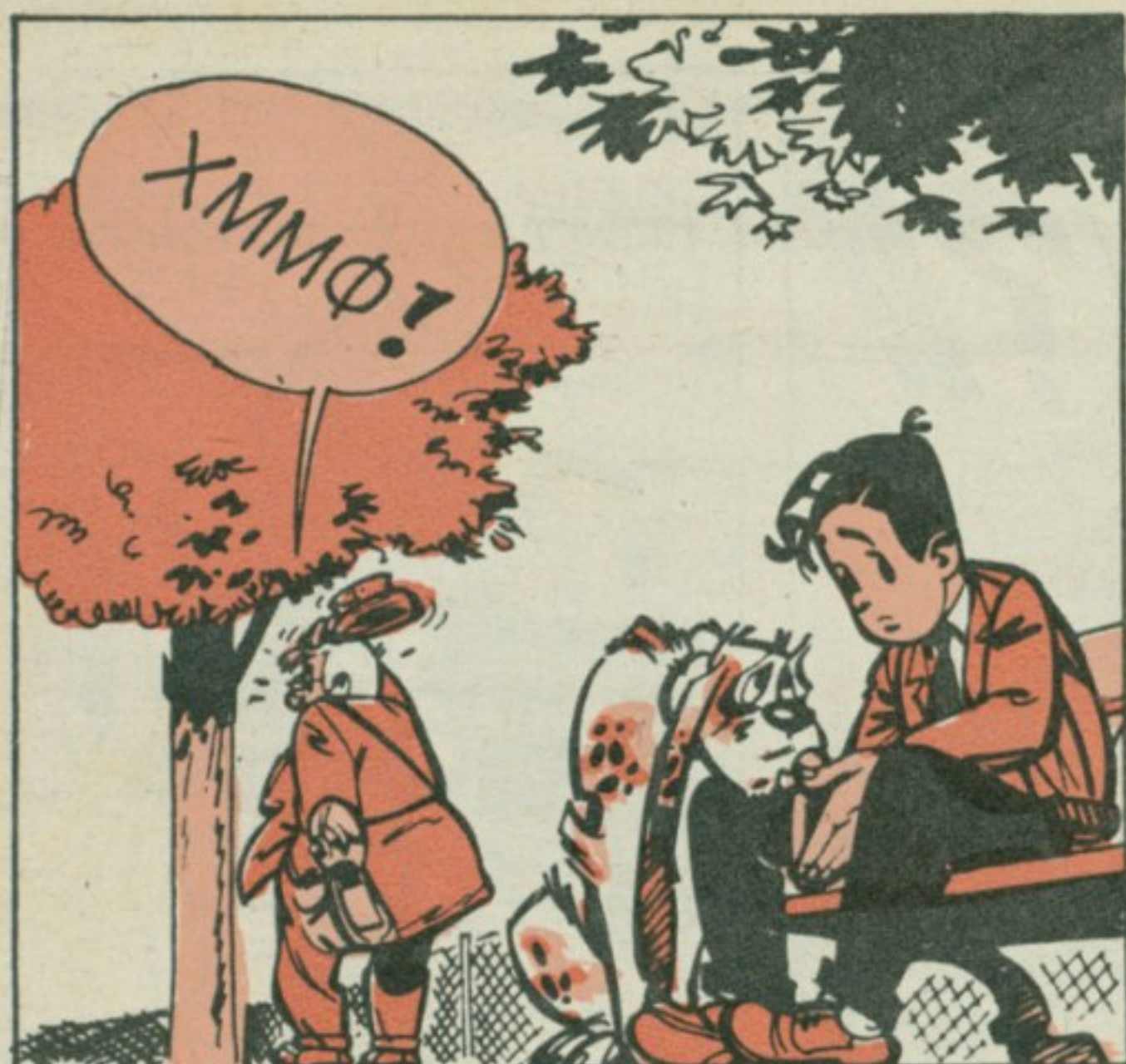

НЕ ! ОВАЈ
РАСПОРЕД
НЕ ОДГОВАРА
ПЛАНУ !
МОРАМО
ДАЉЕ ...

ПОСЛЕ НЕКОЛИКО
ЗЛАТАРСКИХ РАДЊИ ...

ЈОШ
НИШ-
ТА !

И ЈОШ ПОСЛЕ
НЕКОЛИКО ...

НИКАКВОГ
РЕЗУЛТАТА !

ОСТАЛО МИ ЈЕ
САМО ЈОШ ОВОЛИКО !
ТАМАН ЗА ЈОШ ЈЕДНУ
ИГЛУ ЗА КРАВАТУ !

ДА ПРОБАМО
ЈОШ ОВДЕ !
ТО НАМ ЈЕ
ПОСЛЕДЊА
ШАНСА !
УСКОРО ЋЕ
И НОЋ ...

ЛА ПЛАК,
ПОГЛЕДАЈТЕ !
РАСПОРЕД
ЈЕ БАШ
КАО НА
ПЛАНУ !

ДА, ДА !
ТЕЗГА
ЈЕ ТУ,
КАСА
ТАМО ...

ГОСПОДА
ЖЕЛЕ ?

ПОЗНАЈЕТЕ ЛИ
ОВЕ ОСОБЕ
НА СЛИЦИ ?

ПА ТО СУ ЖЕНА И
ДЕЦА САРДАНАПА-
ЛА КРАДИЋА,
НАЈЧУВЕНИЈЕГ
ОБИЈАЧА
ЗЛАТАРСКИХ
РАДЊИ !

САРДАНАПАЛ
КРАДИЋ ЈЕ, НА
СРЕЋУ СВИХ ЗЛА-
ТАРА, У ЗАТВОРУ ...
АЛИ, ЊЕГОВА ПО-
РОДИЦА ПРЕУЗЕ-
ЛА ЈЕ ПОСЛОВЕ !

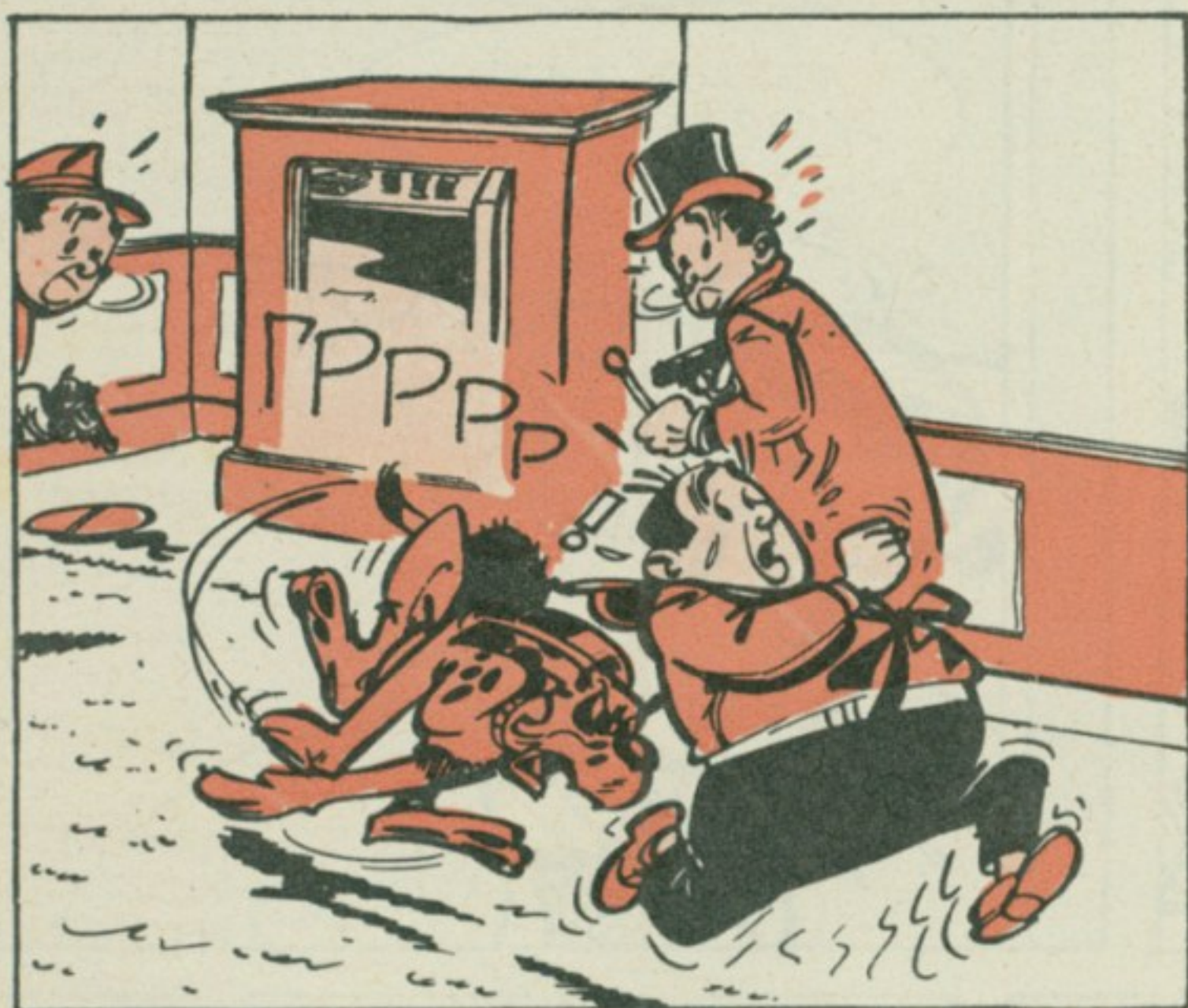

ДОШЛИ СМО
ДА ВАС УПОЗО-
РИМО ДА ТА
ПОРОДИЦА
НАМЕРАВА ДА
ВАС ОЧЕ-
РУПА !

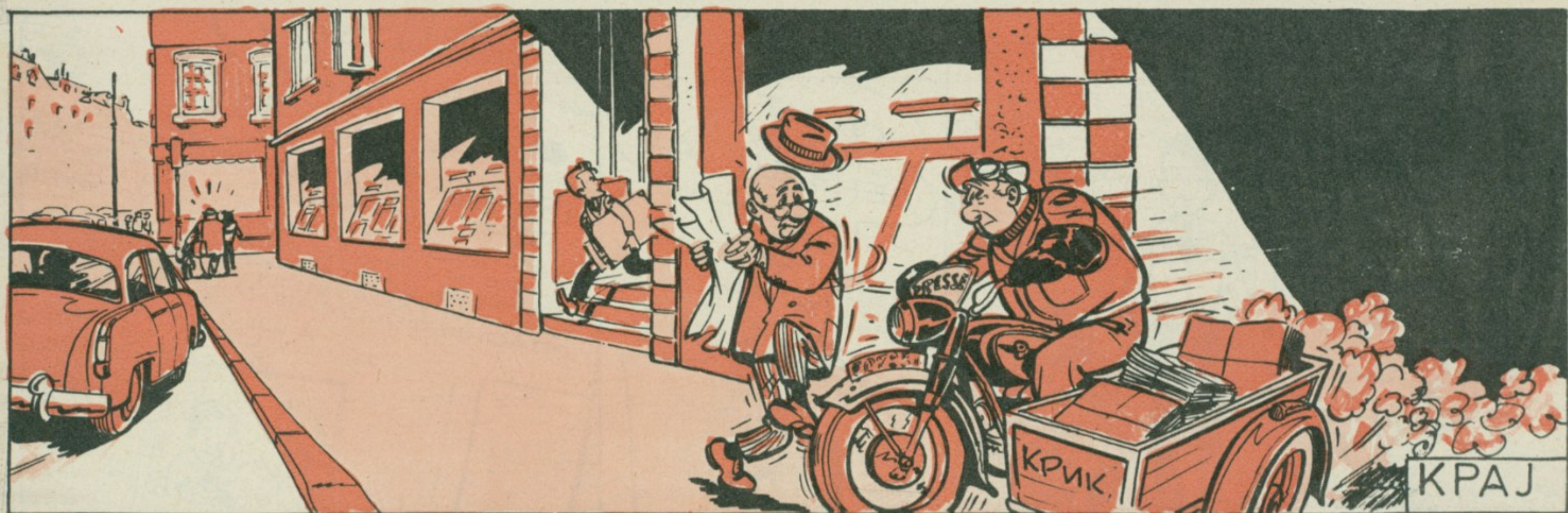
ХИЉАДУ
МУ
МИЛИОНА
КАРАТА !!!

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ

ИНСПЕКТОР ОКАЦ ПОСТАВЉА ВАМ ДАНАС ОВУ КРИМИНАЛИСТИЧКУ ЗАПОНЕТКУ. ДОБРО ПОГЛЕДАЈТЕ СВАКИ ДЕТАЉ НА ЦРТЕЖИМА И ПАЖЉИВО ПРОЧИТАЈТЕ СВАКУ ИЗГОВОРЕНУ РЕЧ.

КРИВАЦ ЈЕ ДОЛИЈАО

ИЗВРШЕНА ЈЕ ПРОВЛАА БАНКЕ. ПОЛИЦИЈА СУМЊА ДА СУ ТУ УМЕШАНИ ПРЕТИ ЏОА ЗВАНОГ КАЛАУЗ. ИСТОГ ПОПОДНЕВА ИНСПЕКТОР ОКАЦ И ЊЕГОВ ПОМОЉНИК ОДЛАЗЕ ЏООВОЈ КУЊИ.

ЏО ИХ ЈЕ ПРИМЕТИО КАД СУ УЛАЗИЛИ У БАШТУ И ДОГОВОРНО СЕ СА ЖЕНОМ ДА МУ ОНА ОБЕЗБЕДИ АЛИБИ.

ЏООВА ЖЕНА РЕКЛА ЈЕ ПОЛИЦИЈЦИМА ДА ЈЕ ЊЕН МУЖ ВЕЋ НЕДЕЉУ ДАНА НА ПУТУ. ОТИШАО ЈЕ ДА ОБИЋЕ БОЛЕСНУ СЕСТРУ.

ДОК ЈЕ ИНСПЕКТОР ОКАЦ ИСПИТИВАО ЏООВУ ЖЕНУ ОТВОРИЛА СУ СЕ ВРАТА И ПОЈАВИО СЕ НАСМЕЈАНИ ЏО.

ЏО И ЊЕГОВА ЖЕНА ЗАГРЛИЛИ СУ СЕ КАО ДА СЕ ДУГО НИСУ ВИДЕЛИ.

ОВА ПРЕНЕМАЃАЊА НИСУ ОСТАВИЛА УТИСАК НА ИНСПЕКТОРА ОКАЦ. ОН ЈЕ БИО СИГУРАН ДА ЏО НЕ ПОВОРИ ИСТИНУ.

МАРАТОНАЦ ЗА ПОЉУБАЦ

ЗЛАТНА МЕДА-
ЉА.

ДОБИЈА СЕ И
ПОЉУБАЦ ОД
АЛИСЕ,
ЋЕРКЕ
ПРЕДСЕД-
НИКА РУЗ-
ВЕЛТА.

САМО
ТО?
БУДА-
ЛЕ!

ХА! ХА!
СИГУРНО
ИМА БРКО-
ВЕ КАО
ЊЕН ОТАЦ!

ОКРЕНИ СЕ
МАЛО ПА МИ
РЕЦИ ИМА
ЛИ ОНА
ТАМО БР-
КОВЕ!

ФРЕД ЛОРЦ СЕ ОКРЕНУО И...

ОООО!
КАКВА
ДЕ-
ВОЈ-
КА!

ОДЛУЧИО
САМ ДА
ЈЕ ПОЉУ-
БИМ. ИДЕМ
ДА ЈОЈ
КАЖЕМ.

МА
ШТА ТИ
ЈЕ?

ФРЕД ПРОЋЕ КРОЗ ДВО-
РАНУ И...

(МИС АЛИСА РУЗВЕЛТ?
ЈА САМ
ФРЕД
ЛОРЦ И
ОДЛУ-
ЧИО САМ
ДА ВАС
ПОЉУ-
БИМ!

ГЛЕ!

ЈЕСТЕ
ЛИ
СИГУР-
НИ?

КЛАДИМО СЕ
У 1000
ДОЛАРА?

ПРИХВАТАМ,
ФРЕДЕ
ЛОРЦ.

МАЛО КАСНИЈЕ...

УПИСУЈЕТЕ
ЛИ ОВДЕ
КОЛИКО

ЗА ОЛИМПИЈАДУ? КОЛИКО

ЗАВИСИ
У ЧЕМУ
СЕ
ТАКМИЧИ-
ТЕ.

У СВЕ-
МУ!

ОЛИМПИЈСКЕ
ИГРЕ
С. ЛУИС

У
СВЕМУ?

ДА, ЕВО НОВАЦ. ПИШИТЕ!
ФРЕД ЛОРЦ. МОЈЕ
ИМЕ ЋЕ СЕ
ЗАПАМТИТИ
У ИСТОРИЈИ
ОЛИМПИЈА-
ДА!

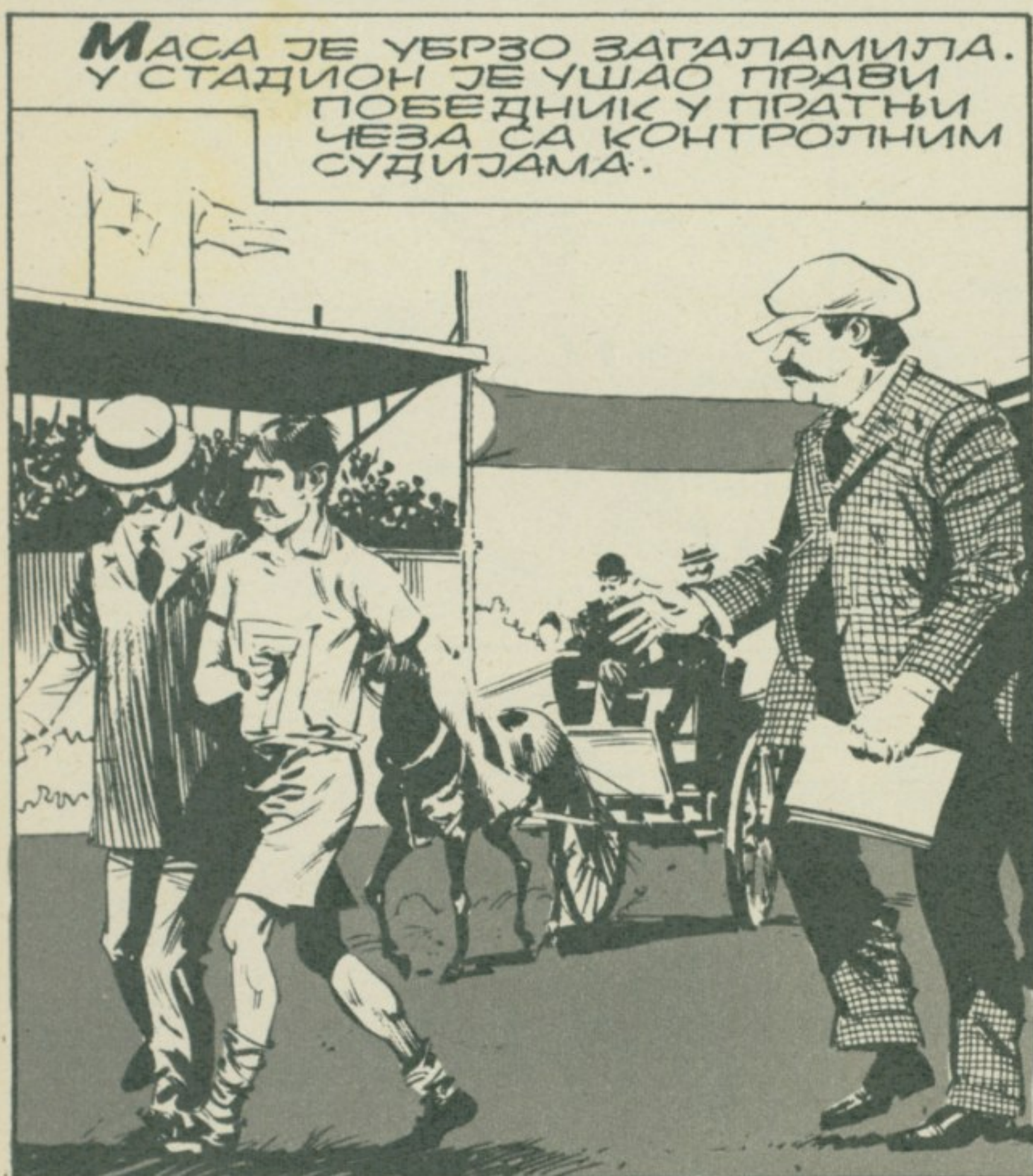
ОЛИМПИЈСКЕ
ИГРЕ
С. ЛУИС 1904

ФРЕД
ЈЕ
ИСПРИ-
ЧАО
ДРУГО-
ВИМА
СВОЈ
ПЛАН
И
СУТРА-
ДАН
ЈЕ
ИЗИШАО
НА
СТАРТ
ВЕДАР
КАО
ДА
ТРЕБА
ДА
ТРЧИ
КОЈУ
СТОТИНУ
МЕТАРА...

КРАЈ

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

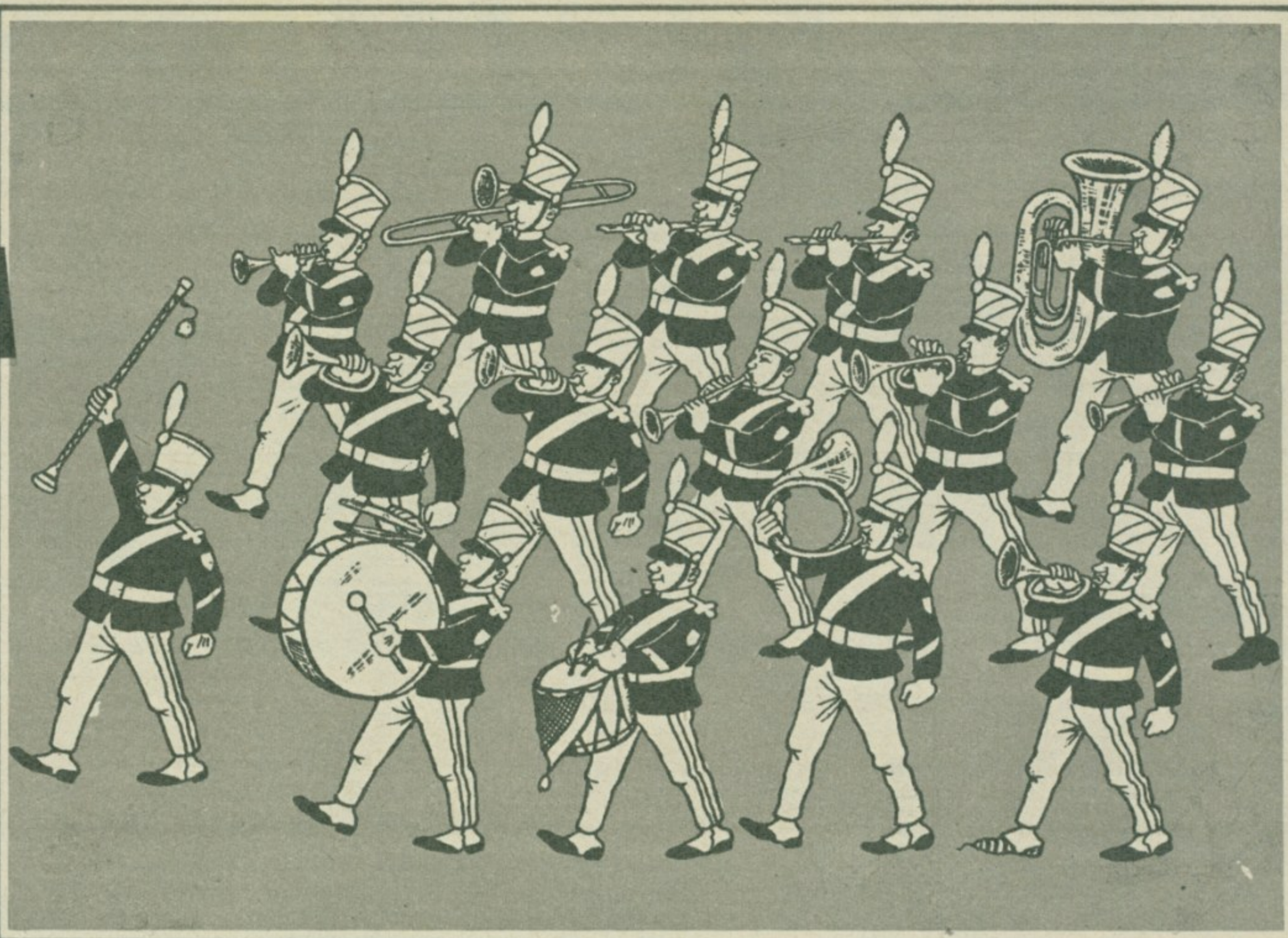
СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: НАПАД НА ДЕЈЛ!

ОДГОВОРИ ЗА НАГРАДУ

МОЋ ЗАПАЖАЊА

Сви музичари овог француског војног оркестра кренули су на парад. На жалост, облачили су се на брзину и само један од њих успео је да се прописно опреми. Који? Твој задатак састоји се у томе да пажљиво погледаш овај цртеж и на дописници наведеш који је од ових музичара прописно одевен, односно у који инструмент он свира. Дописницу с одговором, на лепљеним купоном и својом читко исписаном адресом пошаљи ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ, 11001 Београд п. фах 124 до 20. маја ове године.

Међу читаоцима који буду тачно одговорили извући ће се добитници награда.

I НАГРАДА ОДАБРАНА ДЕЛА ЛУИСА БРОМФИЛДА (у 8 књига: Кише долазе I и II књига, Ноћ у Бомбају, Зелени ловор, Рана јесен, Чудни случај мис Ани Спрег, Двадесет четири часа и Мистер Смит).

II НАГРАДА ЦЕЛОКУПНА ДЕЛА СЕРГЕЈА ЈЕСЕЊИНА (у 6 књига).

III НАГРАДА СРПСКИ МИТОЛОШКИ РЕЧНИК.

КЊИГА КОЈУ ЖЕЛИМ

Издавачка кућа „Младо поколење“ организује сталну награду продају књига из својих богатих колекција. У овом броју „Политикиног забавника“ нуди вам библиотеку „Књига коју желим“ намењену младима.

1. Данијел Дефо: **РОБИНСОН КРУСО**
(У целом свету познато дело о доживљајима морнара Робинсона Круса на пустом острву)
2. Клод Кампањ: **ЗБОГОМ МОЈИХ ПЕТНАЕСТ ГОДИНА**
(Топла повест о младом Норвежанину Јану који после рата трага за незапамћеним родитељским домом, и о првој љубави Францускиње Фани)
3. Селма Легерлеф: **САГА О НИЛСУ ХОЛГЕРСОНУ**
(Књига која на најзанимљивији начин упознаје читаоце са Шведском и животом њених људи)
4. О' Хенри: **ОТКУП ЦРВЕНОГ ПОГЛАВИЦЕ**
(Приче са Далеког запада)
5. Жан Виктор Леклерк: **БРЗ КАО ВЕТАР**
(Роман о љубави и пријатељству. Истинита прича о младом Монголцу Кумбу, девојци Суронг и дивном коњићу брзом као ветар)
6. Мери и Чарлс Лем: **ШЕКСПИР У ПРИЧАМА**
(Приче из Шекспирових дела упознале су бројне читаоце широм света са величином Шекспировог дела)
7. Владимир Обручев: **ПЛУТОНИЈА**
(Научно-фантастични роман који ће одушевити свакога)
8. Власта Радовановић: **САША**
(Акције Попа, Трефа и Дугог прожете су драматичним околностима. Живот им је у сталној опасности. По овом роману снимљен је и истоимени филм)

Цена комплекта: 104 дин.

Купци који наруче комплет за готово (плаћање поужећем) добијају као награду књигу „ДЕТИЊСТВО, ДЕЧАШТВО — МЛАДОСТ“ чија је цена 25 дин. и која чини саставни део комплекта библиотеке „КЊИГА КОЈУ ЖЕЛИМ“.

Библиотека се може добити и на отплату, али без награде. У том случају комплет садржи 9 књига и кошта 129 дин. Најмања месечна рата може износити 30 дин.

Попуњену и оверену наруџбеницу пошаљите на адресу: НИП „МЛАДО ПОКОЛЕЊЕ“, 11000 Београд, Француска 24.

НИП „МЛАДО ПОКОЛЕЊЕ“
11000 БЕОГРАД, Француска 24

НАРУЏБЕНИЦА 10

Овим неопозиво наручујем ЗА ГОТОВО (поужећем) по цени од 104 дин. по једном комплекту, односно НА ОТПЛАТУ по цени од 129 дин. по једном комплекту (непотребно прецртати):

_____ комплета библиотеке КЊИГА КОЈУ ЖЕЛИМ.

(Име, очево име, презиме и занимање)

(Број поште, место, улица и број)

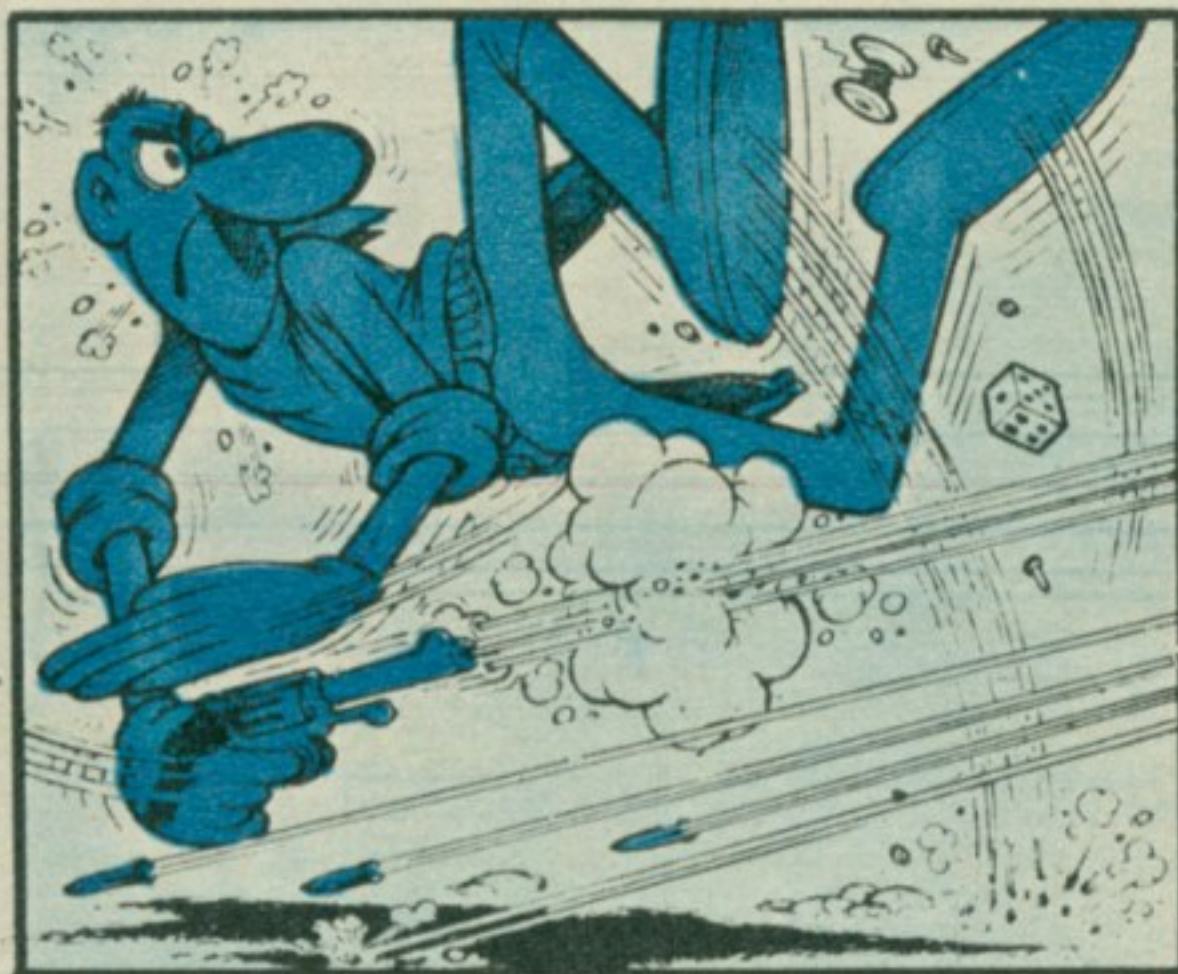
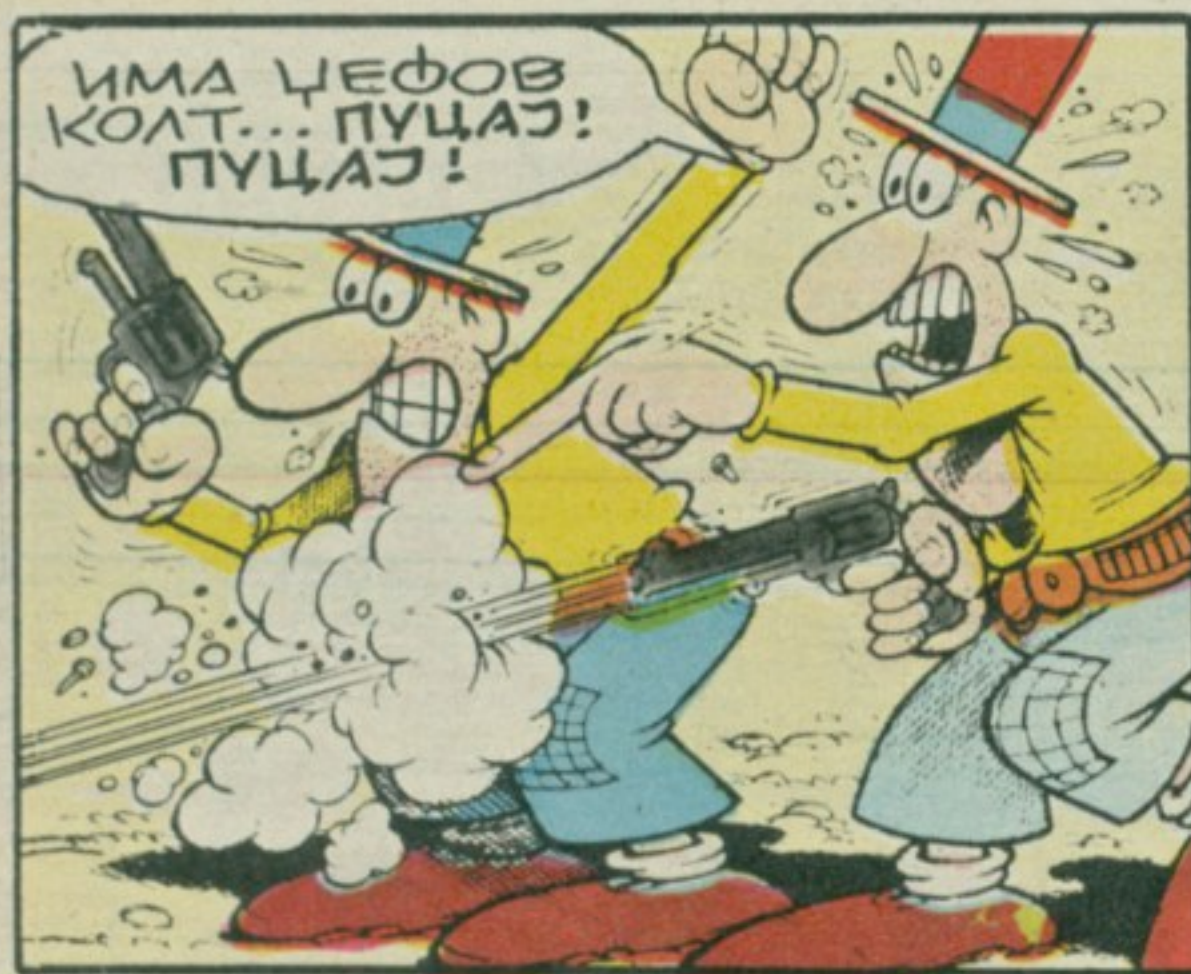
(Овера о запослењу за купце на отплату)

(Потпис наручиоца)

Уплату ћу извршити поужећем, односно у месечних рата на жиро-рачун „Младог поколења“, Београд, бр. 60801-601-2068. У случају спора признајем надлежност суда у Београду.

КОКО БИЛ

АКО СТЕ ЗАБОРАВИЛИ, ОВАКО ЈЕ ПОЧЕЛО: ЈЕДАН ТИП СА БРАДОМ, У ОГРТАЧУ (МАМА), ТЕРОРИШЕ БАРБАРА-СИТИ. ОДУПИРУ СЕ САМО МАК ПАПКОВИ. КОКО БИЛ ПРАТИ ЧОНА МАК ПАПКА, АЛИ ТО МУ ЈЕ ПРЕСЕЛО...

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

Падао је мрак. Два човека стајала су у шуми, на ивици пропланка, и посматрала јелена који је спокојно пасео траву на двадесетак метара од њих. Ловац Клајд Торнтон, нанишано је кроз доглед своје пушке тачно у његову слабину. Прст му је већ запињао орз. Изненада, ловац је са запрепашћењем угледао како се међу стаблима са друге стране чистине опрезно креће нешто налик на — пуму.

Јелен није стигао ни да подигне главу, а већ се нашао на земљи. Пума је замахнула својом тешком шапом и једним ударцем му сломила врат.

Клајд неколико секунди није могао да се прибере. Знао је да пуме постоје у Средњој и Јужној Америци, али још није чуо да их је неко открио овде, у планинама југоисточне Аризоне. Звер је била огромна и веома лепа — трофеј какав се само могао пожелети!

ХАЈКА У ПЛАНИНИ

Чим се повратио од изненађења, Клајд опали. Велика мачка, која је дотад обилазила око плена, трже се и умаче у шуму. Одјекну још један хитац, али звер је већ нестала у шибљу.

— Мислим да сам је ранио! — рече ловац.

— Можда — одврати други човек равнодушно. Био је то Клајдов водич. — Ујутро ћемо доћи овамо с коњима и псима трагачима. Овако не ма смисла да је тражимо...

Зора је затекла Клајда како јаше уз степенасту, шумом обраслу падину према високим планинским пределима. Водич је јахао за њим, држећи на конопцу пет великих паса. „Сад бих већ могао да их пустим“, помислио је док су се кретали дуж једног потока.

— Ако је мачка задржала правац којим је синоћ кренула — рече, пошто је ослободио животиње — онда је сигурно прошла овуда.

Ловац климну главом и извади пушку из футроле при чврштене за седло. Проверио је њен набој и вратио је на место, а затим запалио цигарету и стао да посматра псе који су се, ревносно њушкајући, пробијали кроз растине крај потока.

Прошао је читав сат, сунце је изронило иза планинског венца и растерало си-

вило, а пси још нису наишли ни на какав траг. Клајд је гунђао, убеђен да га је водич повео погрешним путем. Али, у том тренутку пси се продорним лавезом огласише из једног удубљења и одлучно заграбише уз падину...

КАЗНИЛА ГА

Јутро је већ било одмакло кад је пума, високо у планини, први пут зачула псе. Опрезно је извирила из пећине у којој је лежала са својим младунцима, а затим спретним скоковима почела да се пење све више и више, све док над њом није остало само чисто, плаво небо. Ту је села на једну глатку стену и почела да осматра. Време је пролазило, лавез је престајао, а затим се поново јављао из све веће близине. Најзад, у рано поподне, пси су избили у кањон испод саме пећине. Сада су се јасно чули и људски гласови.

Пуме нису нарочито храбре животиње и први нагон који их обузима кад осете људско присуство је — да беже. Али, звер на врху стене је оклевала. Нагон за бекством у њој се борио са другим, материнским нагоном. Нервозно је шеткала горе-доле све док није приметила да су пси изишли на саму зараван над пећином. А онда је почела да силази.

Први пас који ју је опазио био је један стари, искусни трагач. Он се одмах сакри иза једне стене и пума пролете поред њега, устремивши се на пса који је био најближи пећини. Овај други, млађи и неопрезнији, поче да режи и показује зубе, иза зивајући је на окршај. Звер стаде између њега и пећине, а затим изненада скочи и дохвати га својим великим шапама. Пас страховито заскича и устукну. Остао је без једног ува, а крзно са лева плешке висило му је као крпа. Повлачећи се, прешао је ивицу заравни и треснуо на једну стену неколико метара ниже.

Сада су и остали пси полетели на пуму. Један од њих зарио јој је зубе у бедро, други у задњу десну ногу. Бесно урлајући, животиња се отресе наглим трзајем и повуче према суженом делу заравни. Управо у том тренутку, млади пас који се малочас срушио успео је поново да се попне на зараван. Уз разјарен лавез пролетео је поред оних који су окле-

вали и бацио се право на пумин врат. Био је одмах кажњен: пума је муњевито подигла шапе, шчепала га за главу и снажним канџама смрскала му лобању...

ЗАР ДА ОДУСТАНЕМО?

А тада се зачу људски узвик. Одмах затим, један метак удари у стену изнад пуме и одроњени комадићи засуше животињу. Она се згрчи. Збуњено и уплашено, посматрала је како ловац ренетира пушку. Одјекну и

други хитац. Овога пута, метак јој се заре у бок.

Пума скочи, отресе се паса који су непрекидно насртали и дугим скоковима заграби уз стење. Пси потрчаше за њом, али, како је пума прескакала кањоне, ускоро јој изгубише траг. Ипак, само што су се вратили, поново осетише познат мирис. Пратећи га, стигли су до пећине и — раскомадали младунце.

Клајд Торнтон је с немоћним бесом гледао навише.

— Можемо ли сутра поново да пронађемо траг? — питао је.

Водич зловољно заврте главом.

— У оваквом пределу — не. А и кад бих могао, не

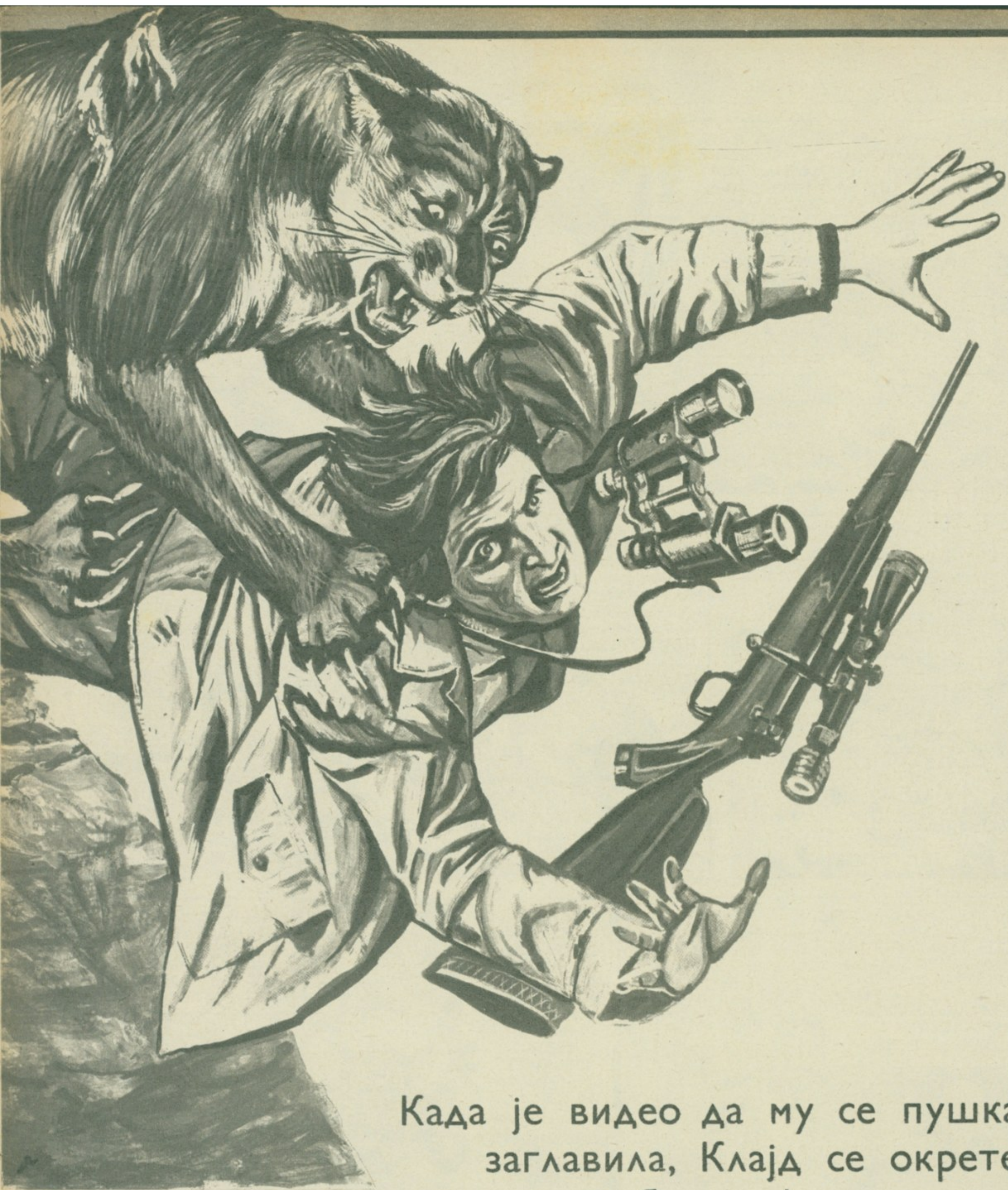
бих покушао. Већ сам изгубио једног пса.

— Шта? — узвикну Клајд. — Хоћете да одустанемо? Зар не схватате какав је плен пред нама? Можда у целој Северној Америци постоји још само десетак пума! Нико нам неће веровати да смо је видели ако је не донесемо!

— Слушајте! — рече водич. — Најмили сте ме за лов на јелене. У овоме више нећу да учествујем!

Ловац је ћутао и посматрао предео око себе, трудећи се да га добро упамти. „Није ми ни потребан!“ мислио је. „Сам ћу доћи овамо. Пума ће се због младунца сигурно вратити у пећину.“

— У реду... — рекао је водичу. — Хајдемо натраг!

ЈАЧЕ
ОД
БОЛА

Када је видео да му се пушка
заглавила, Клајд се окрете
да бежи. Али, смртно
рањена животиња већ је
учинила непогрешив скок...

Три дана је Клајд Торнтон бдео на месту које је изабрао међу стенама. Ноћу се враћао дубоко доле, на ауто-пут који је вијугао кроз кршевит предео, где је био оставио аутомобил пун намирница. У почетку је био пун вере, чинило му се да му је плен пред носем. Али, пошто се пума никако није враћала, он поче да се пита има ли смисла да и даље губи време.

Био је већ готов да дигне руке од чекања кад се пума створи на једној стени изнад њега, као да је с неба пала. Изненађен, гледао ју је како полако силази, а онда се прибра, хитро нанишани и опали.

Звер одскочи од тла и претури се. За тренутак је лежала опуштена, као без живота. Али, тек што је Клајд помислио да је мртва, она поново скочи на ноге, сјури се низ падину и нестале међу стенама.

Клајд се полако спуштао

низ литицу. Траг од свеж крви представљао је непогрешив путоказ. Ловац није журио: знао је да је задао звери смртни погодак и да ће је за неколико минута за тећи на издисају.

За то време, пума се доувукла до једне мале пећине и ту легла да се одмори. Избегла је смрт за длаку: уместо да јој улети право у плућа, метак јој је сломио ребро и ту остао, заједно са комадићима кости. Бол ју је раздирао и осећала је потребу да мирује да би га уб-

лажила. Али, нешто је у њој било јаче од бола. Од тренутка када је угледала своје раскомадане младунце жеђ за осветом заглушила је страх, опрезност, нагон за спасавањем. Тако је и сада напустила своје склониште и полако, с муком, попела се на један врх, одакле је могла да посматра читаву зараван испод себе...

Полако следећи крвави траг, Клајд Торнтон је крочио на ту зараван. Поглед му паде на пећину која се

јасно истицала у околној белини. Он се насмеши.

— Ту је! — рече полугласно, дрхтећи од узбуђења. — Можда је већ мртва!

Па ипак, био је опрезан. Сакривши се иза једног грена, узео је у руку неколико каменчића и један по један их хитнуо у отвор пећине. Зитим је нанишанио, спреман да пуца чим звер, помоли главу.

Пума се није појавила. Он за сваки случај баци још неколико каменчића, а затим, готово сигуран да је животиња мртва, напусти склониште и поче полако да прилази.

ЗАГРЉАЈ СМРТИ

Није ни слутио да горе, тридесетак метара изнад заравни, пар очију будно посматра сваки његов покрет. Пума је неко време била на ивици свести. Полако је почињала да се дави у сопственој крви, која јој је улазила у окрзнута плућа. Али, кретање које је чула под собом одмах ју је пренуло. Дигла се на ноге, напрегла и скупила задње остатке снаге да би извршила своју освету.

Чим је животиња заграбила низ литицу, Клајд погледа навише и махинално повуче ороз. Брзо је репетировао пушку и нанишанио. Али, увећана слика звери која је испуњавала читаво видно поље његовог догледа улазила га је. Рука му задрхта и он опет промаши. Нервозно, покушао је да убаци нов метак у цев, али је у па ници недовољно повукао за тварач и — заглавио га.

Клајд тресну пушку о стено и окрете се да бежи. Али, било је касно. У дугом скоку, велика мачка се сруши на њега, заривши му канџе у рамена. Урлајући од бола, ловац се вртео у круг да би збацио разјарену пуму са себе. Осећао је како му канџе деру месо на рукама и ломе кости. Неколико секунди, човек и звер тетурали су се у стравичном заграљу по ивици заравни. Обоје су били заслепљени крвљу и болом, обоје су испуштали из безумљене животињске крике.

А онда изгубише тле под ногама. Њихова тела, и даље прикована једно уз друго, треснуше о падину, одскочише и наставише да пропадају у понор... П. С.

Обрачун између ловца и животиње протекао је без сведока, али је реконструкција извршена на основу њихових пронађених тела помогла да се он представи онако како се морао одвијати.

ТРУДИ. ЛИИ
ЈЕ НЕКАД
БИЛА ИЗВРС-
НА ГЛУМИЦА.
ДА ЛИ И САД
ГЛУМИ?

ПОЧИЊЕТЕ ДА МЕ
ЗАБАВЉАТЕ, МЛА-
ДИЋУ! ПРИЗНАЛА
САМ ВАМ ПРЕВАРУ
... ЗАШТО САД ПО-
КУШАВАТЕ ДА МЕ
ЗАСТРАШИТЕ?

НИШТА ЈА НЕ
ПОКУШАВАМ,
МИС ЛИИ...

УБИЛИ СТЕ
ВАЛЕРА ДА
БИСТЕ СЕ ДОЧЕ-
ПАЛИ СОВЕ У КО-
ЈОЈ ЈЕ БИО НА-
КИТ!

У... УБИЈЕН?!
БРЕД
ВАЛЕР
ЈЕ
УБИЈЕН?!

ПРЕСТА-
НИТЕ
ДА ГЛУ-
МИТЕ!
КАЖИТЕ
... ГДЕ ЈЕ
САД НА-
КИТ?!

ЗАР
НИЈЕ
КОД
ВАС?
ОНДА
ЈЕ
ТЕД...

ОХ, ТЕДЕ!
ЗАШТО СИ ТО
УЧИНИО? НИ-
САМ ТИ КАЗА-
ЛА ДА ИДЕШ
ТАКО ДАЛЕ-
КО...

ТЕД ТИПЕТ...
ВАШ МЛАДИ
ПРИЈАТЕЉ?
ПОСЛАЛИ
СТЕ ГА ДА
ОД ВАЛЕРА
УКРАДЕ
СОВУ...

ШТА МИСЛИТЕ
... ЗАШТО МИ
ЈЕ БИО ПОТРЕ-
ВАН ТОЛИКИ
НОВАЦ... ЗА-
ШТО САМ ПРЕ-
ВАРИЛА ОСИ-
ГУРАВАЈУКЕ
ДРУШТВО...

ЗБОГ
ЊЕГА!
ЊЕМУ
НИКАД
НИЈЕ
БИЛО
ДОСТА!

А ЈА...
СТАРА
ЗВЕЗДА...
НИСАМ НИ
МОГЛА ДА
ОЧЕКУЈЕМ
ДА ЋЕ МЕ
НЕКО
ТЕК
ОНАКО
ОБОЖА-
ВАТИ...

МОМАК СЕ
ОЧИГЛЕДНО
ЗАСТИО
ОБОЖАВАЊА!
САД ИМА
НАКИТ...

... И
ПОБЕ-
ГИ
ЋЕ
С
ЊИМ...

... АКО ГА НЕ
СПРЕЧИМ!
ГДЕ СТА-
ЊУЈЕ?

У ВИЛИ
НА ОБА-
ЛИ... ЈА
САМ МУ
ЈЕ КУ-
ПИЛА!
ПОКА-
ЗАЋУ
ВАМ...

АКО
ВЕК
НИЈЕ
УМАКАО!

МАЛО КАСНИЈЕ...
КО БИ ТО САД
МОГАО БИ-
ТИ?!

ТЕД...
СА...?!

ЗАБАВНИКОВА ПРОДАВНИЦА ПЛОЧА

Пружамо вам прилику да преко нашег листа набавите најновије грамофонске плоче. Треба само да испуните нарудбеницу, а плоче ћете платити поштару кад вам их донесе.

Забавник ће у сваком броју доносити листе са ценом плоча на којима ће бити заступљена

ПОП, ЗАБАВНА, НАРОДНА, КЛАСИЧНА И ЦЕЗ-МУЗИКА.

49

ЛЕПА ЛУКИЋ: Од извора зове два пута — Шаран хилим вијугама — Што ка пију ниси, драги, затворио — Како да му кажем да за њега живим — Љуби, драги, молим те — Које срце рањено да нудим — Певам и тугујем — Свега имам али среће немам — Тарабица од младог церића — Пољуби ме, драги — Драги, драги, очи моје дивне — Не питај ме — Цена 36. — дин.

50

МУХАРЕМ СЕРБЕЗОВСКИ: Хатице — Цемиле — Шта ће ми богатство — Још увек те волим — Шехерезада — Циганин сам и умет да волим — Циганско ватреног ока — Алиса, не иди — Сви ми драга грешимо — Спавај чедо, спавај — Када човек живи сам — Осман ага — Цена 36. — дин.

51

РАДОЛКА ЖИВКОВИЋ: Хармонико моја мила — Вољени граде мој — Село зове, ој — Пјесмом туђа срца гријем — Свака мајка која ћерку има — Венчање ће сутра бити — Коло солидарности — Радољкино коло — Хармоникаш ко коло — Растанак и седеља — Уметничко коло — Ђубурка коло — Цена 36. — дин.

52

СТАРЕ ГРАДСКЕ ПЕСМЕ: Љубила сам црно око — Песма о девојци — Додирни руком жице — Сунце јарко — Зујте струне — Ја љубим милу — На те мислим — У цветном врту — Дјево, што ми љубав кратиш — Да ми се ластом створити — Била једном ружа једна — А што ти је, мила кћери — Кад те видим на сокаку — Љубице, и ја бих те брала — Цена 36. — дин.

53

МИОДРАГ КРЊЕВАЦ: Ја сам момак Шумадијанац — Шумадијо, родни крају — Шумадијско коло — Зашто те нема љубави — Јесен прође ја се не ожених — Циганско коло — Завијају родни мио — Узе драга живот мој — Саборски одјек — коло — Песма хармоници — романса — Три шешира — градска — Концертно коло — Цена 36. — дин.

МУЗИЧКА ПОШИЉКА

54

ЛЕПА ЛУКИЋ: Њива мала, ливадче још мање — Песмо моја стара — Шоферска песма — Тешко је души — Цена 12. — дин.

55

ГОМИСЛАВ ЧОЛОВИЋ: Мој се живот многим не свиђа — Ча ша на растанку — Љуби га, просто ти било — Другу срце жели —

56

НОВИЦА УРОШЕВИЋ: Ко је он, шта је он — Кафана ми утеха — Једно срце моли — Такав је живот — Цена 12. — дин.

57

БОРА ДРЉАЧА: Музико, свирај, свирај — Грлићу и љубићу — Вољена жено — Данима гражним друћу — Цена 12. — дин.

58

ТОМА ЂОРЂЕВИЋ: Ти ниси једина, још има жена — Не водите туђу бригу — Ако се некад умрети мора — Цена 12. — дин.

59

ВЕРА ИВКОВИЋ: Да сам знала — Касно је сада — Много је жена, а ти сам — Не жалите невернога момка — Цена 12. — дин.

60

ВЕНЕШКИ ФАНТЈЕ: Јожи, Јожице — Ена гичка притела — Кам ле час бежи — Тополи шумијо — Цена 12. — дин.

61

ЕСМА РЕЧЕПОВА: Македонијо, рочно цвеће — Цвето, мори цвето — Срце за срце, мењавам — Цена 12. — дин.

62

ЈОНЧЕ ХРИСТОВСКИ: Свирете ми чалгии — Сардисал аскер делчева чета — Грмеле топови — Не сакам лажна срека — Цена 12. — дин.

63

НЕЏАД САЛКОВИЋ: Ашиклија — Нонас пјевам — Цена 11. — дин.

64

ВИОЛЕТА ТОМОВСКА: Само кажи: да — Сите млади момчиња — Цена 11. — дин.

65

НЕДЕЉКО БИЛКИЋ: Севдалино, пјесмо најмилија — Зејфула — Цена 11. — дин.

66

БРАНКА ШТЕПАНОВИЋ: Васојевка — Дуриторка — Цена 11. — дин.

67

ЛЕПА ЛУКИЋ: Ој, месече, звездо сјајна — Не остављај ме саму — Цена 11. — дин.

68

ДУЕТ ЛАТИФ ХАХИЋ — ЖИЋА КОЈИЋ: Нек увену руже — Јављам ти се мајко из туђине — Цена 10. — дин.

КУПИ ПРЕКО ПОШТЕ!

Чувајте све наше МУЗИЧКЕ ПОШИЉКЕ јер објављене листе грамофонских плоча СТАЛНО ВАЖЕ. То значи да на једној нарудбеници (од најмање 50 динара) можете да поручите плоче са старих и нових наших листа, и то без обзира на врсту плоча и музике коју наручујете (лонг-плеј или мале плоче, поп, забавна или народна, класична, цез-музика).

Цена плоче преко Забавника иста је као и у радњама, или чак (за неке плоче) и нижа!

ПОКЛОН: Код нарудбина од 100 динара и више, Продукција грамофонских плоча РТВ поклања вам по једну плочу по свом избору (која се не налази у овом списку). За сваких даљих 50 динара наручених плоча, добијате још по једну поклон-плочу.

Пажљиво изаберите плоче, напишите њихове бројеве и своје податке на нарудбеницу, залепите је на дописницу и пошаљите на адресу: ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК, 11001 Београд, Македонска број 29.

ВАША НАРУДБИНА НЕ СМЕ ДА БУДЕ МАЊА ОД 50 ДИНАРА, ПОШТО ПОШТАРИНУ НЕ ПЛАЋАТЕ ВИ НЕГО МИ.

„ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“
11001 Београд, Македонска 29

НАРУДБЕНИЦА

ЗА ГОТОВО неопозиво наручујем плоче под бројевима:

за укупну суму од _____ дин. коју ћу платити поштару кад ми их донесе кући (поузећем).

(Име и презиме)

(Поштан. број и место)

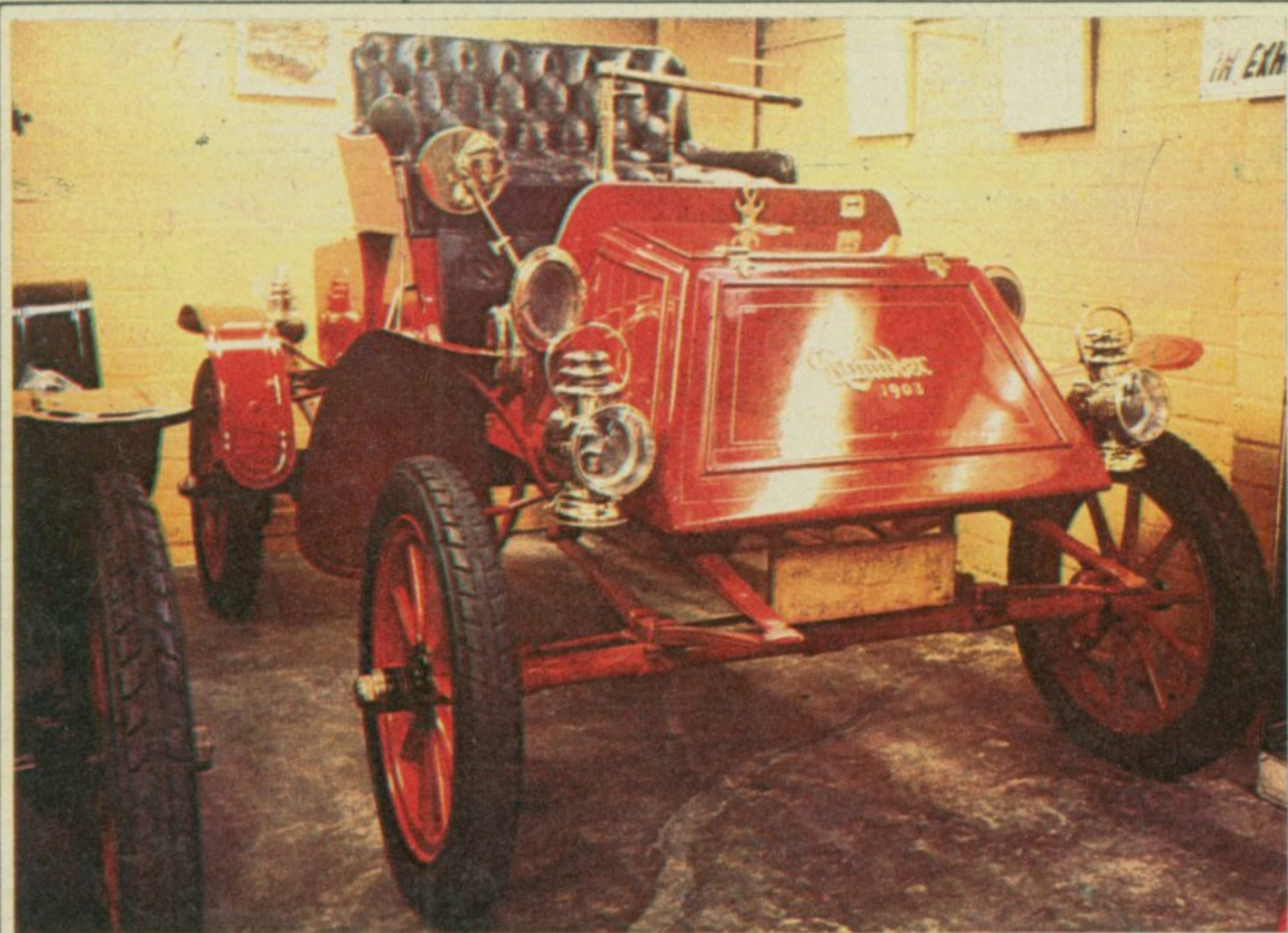
(Улица и број)

Датум

Потпис

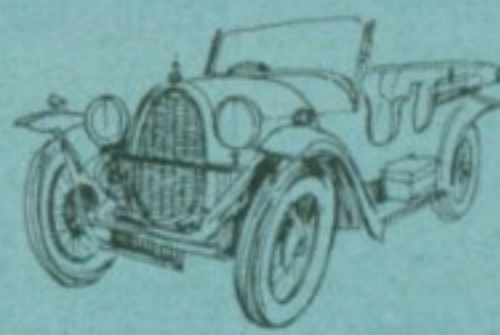
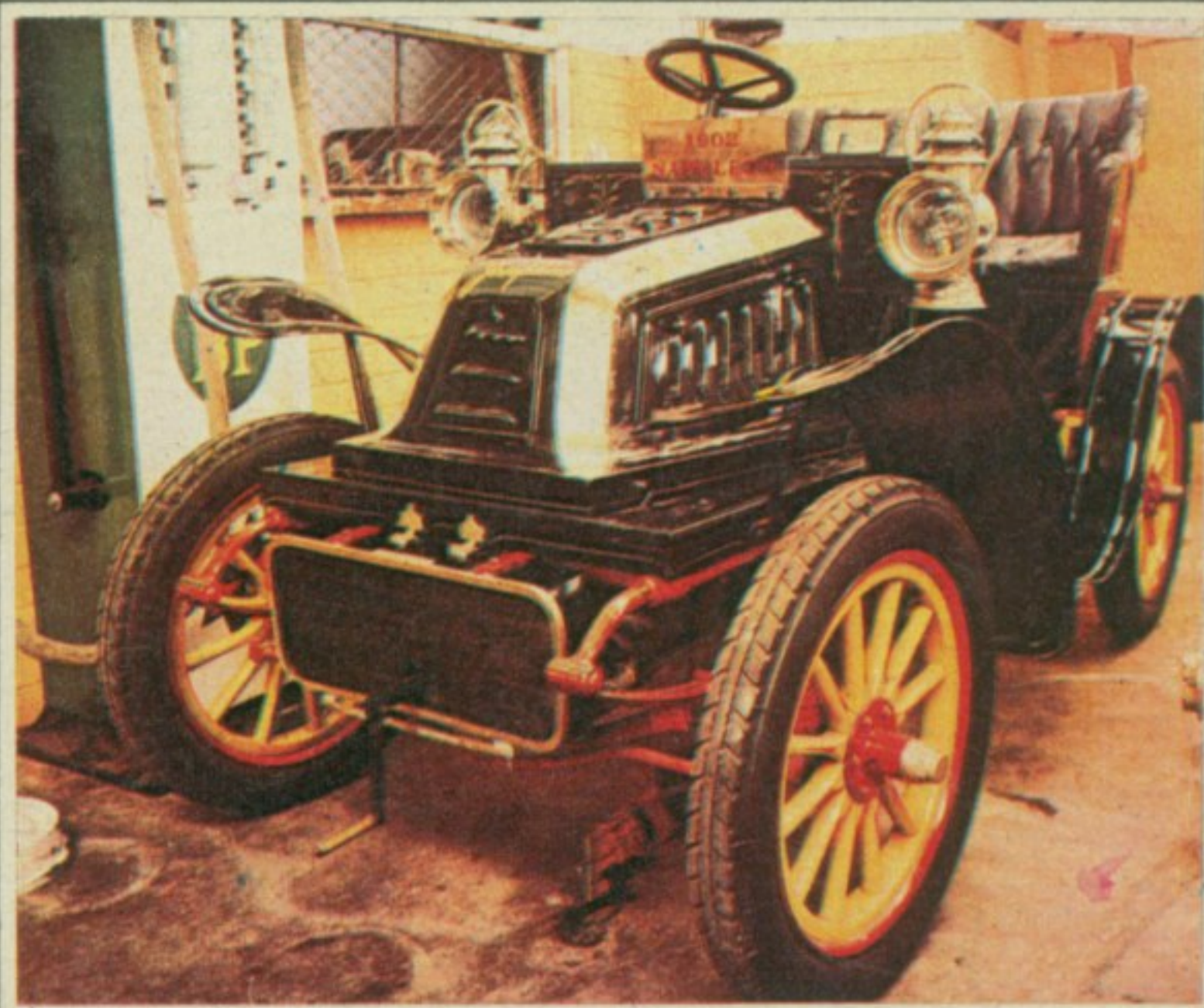
Нарудбеницу попуњава лице које ће платити плочу.

ПАРАДА СТАРИХ АУТОМОБИЛА

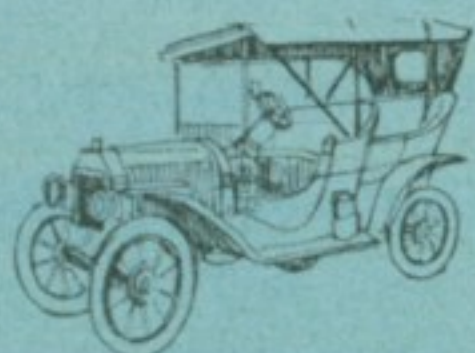
РАМБЛЕР 1903. — Фабрика аутомобила „Рамблер“ је основана 1901. године у САД, оснивач јој је био фабрикант бицикла Томас Б. Џефри. Касније је „Рамблер“ променио име у „Неш“, према Шарлу Нешу који је 1916. напустио концерн „Денерал моторс“ и преузео управу „Рамблера“. На слици је **рамблер 1903**, један од малог броја сачуваних аутомобила из тог времена. **Рамблер 1903** је имао двоцилиндрични мотор смештен испод седишта а пренос погона на задње точкове вршен је помоћу ланца. Точкови су му, као код свих возила у САД из тог времена, били од дрвета са пуним гумама и повећим пречником због прашине и блата на тадашњим друмовима.

НАПОЛЕОН 1902. — Верује се да је овај модел аутомобила, **наполеон 1902**, био први аутомобил у Квинсленду у Аустралији. Сад се процењује на 3.500 аустралијских фунти (140.000 н. динара)! Први власник овог аутомобила био је доктор Брисбен. Двадесет и пет година касније откупио га је Брисбенов механичар да би га затим продао колекционару старих аутомобила Френку Иличу. **Наполеон 1902** је једна од стотину марака аутомобила с краја прошлог и почетка овог века, од којих је већина ишчезла већ после неколико произведених возила. По детаљима који се виде на слици овај аутомобил се у оно време могао сматрати најсавременијим у погледу технике, комфора и обликовања каросерије.

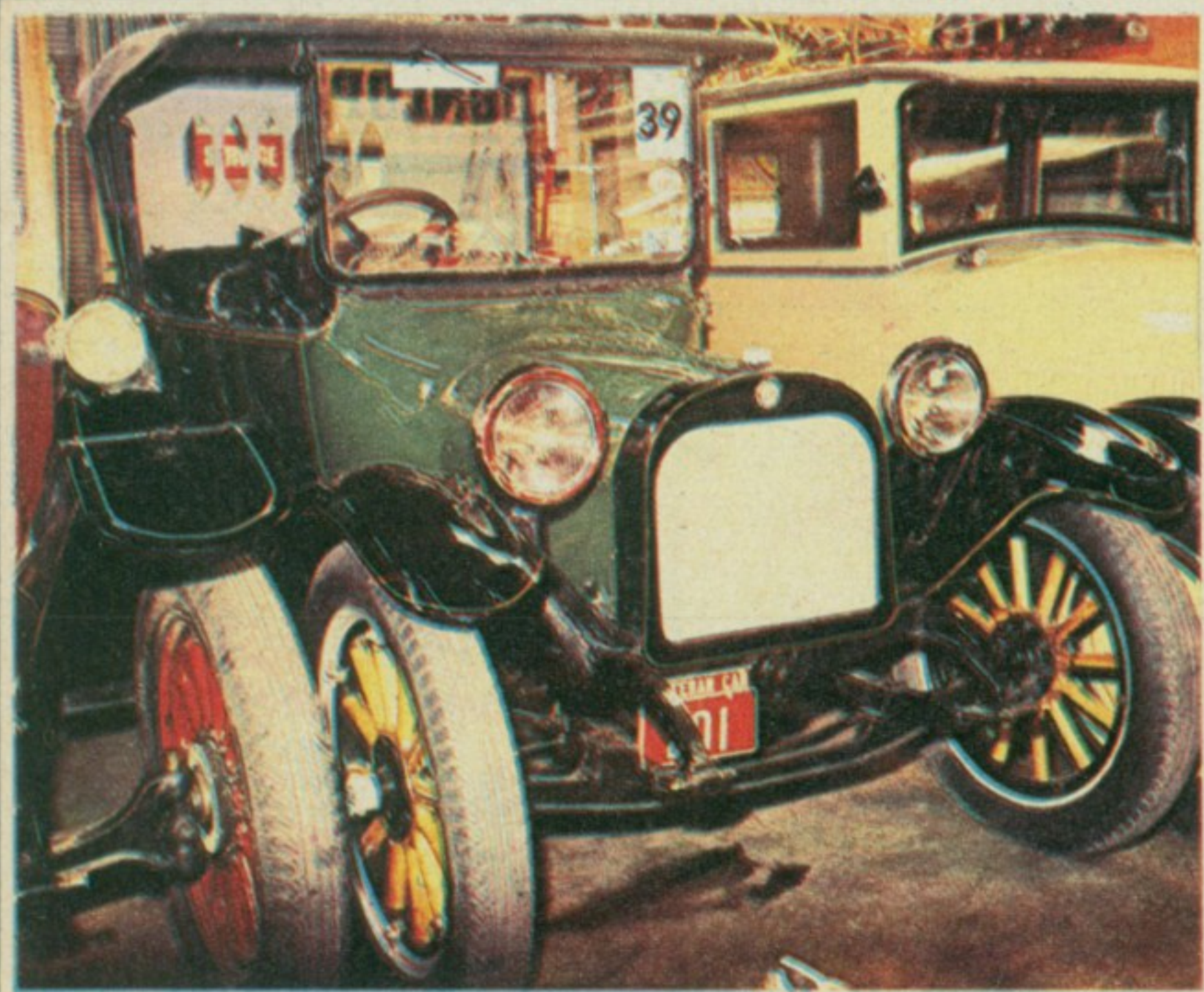
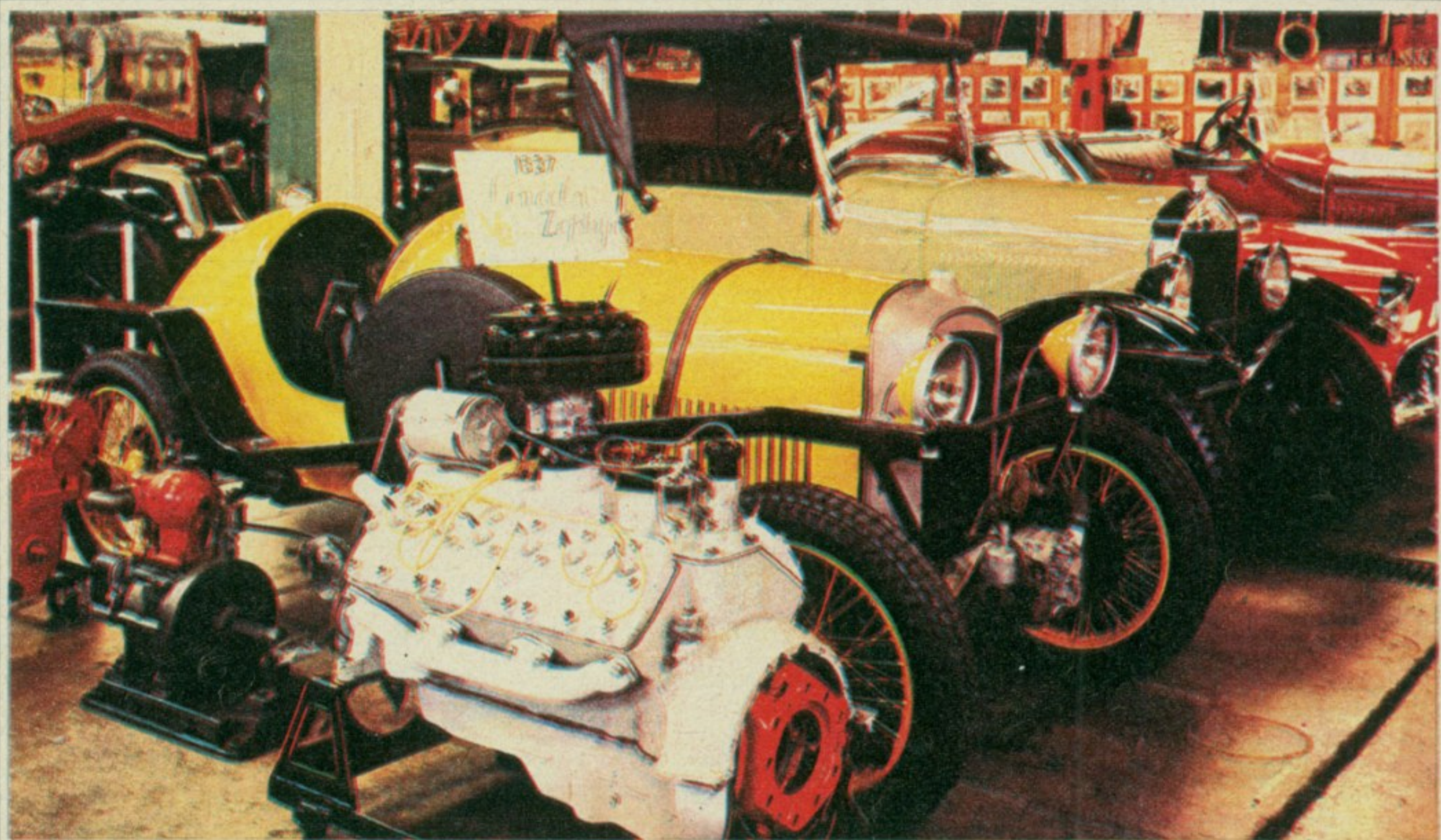
ДЕ ДИОН БУТОН, 1904. и 1913. — Алберт маркиз де Дион био је, заједно са Жоржом Бутоном, један од пионира ауто-индустрије не само у Француској већ и у свету. Многи аутомобили у Француској, Великој Британији, САД и другим земљама крајем прошлог и почетком овог века имали су уграђене једноцилиндричне и двоцилиндричне моторе де дион. Од највећег значаја је, свакако, оригинално вешање точкова са карактеристичном полугом помоћу које се одваја од уређаја за погон. Ово вешање је названо тип де дион и примењује се и код нас код многих већих и скупљих возила јер омогућује веома добро лежање точкова на друму. На слици су два модела марке де дион бутон. Лево је модел из 1913. године (црвен) а десно један од првенаца из 1904. године

ИАКО СУ ПРОИЗВЕДЕНА ПРЕ ВИШЕ ОД ПОЛА ВЕКА, МНОГА ОД ОВИХ ВОЗИЛА ЈОШ УВЕК СЕ КРЕЋУ.

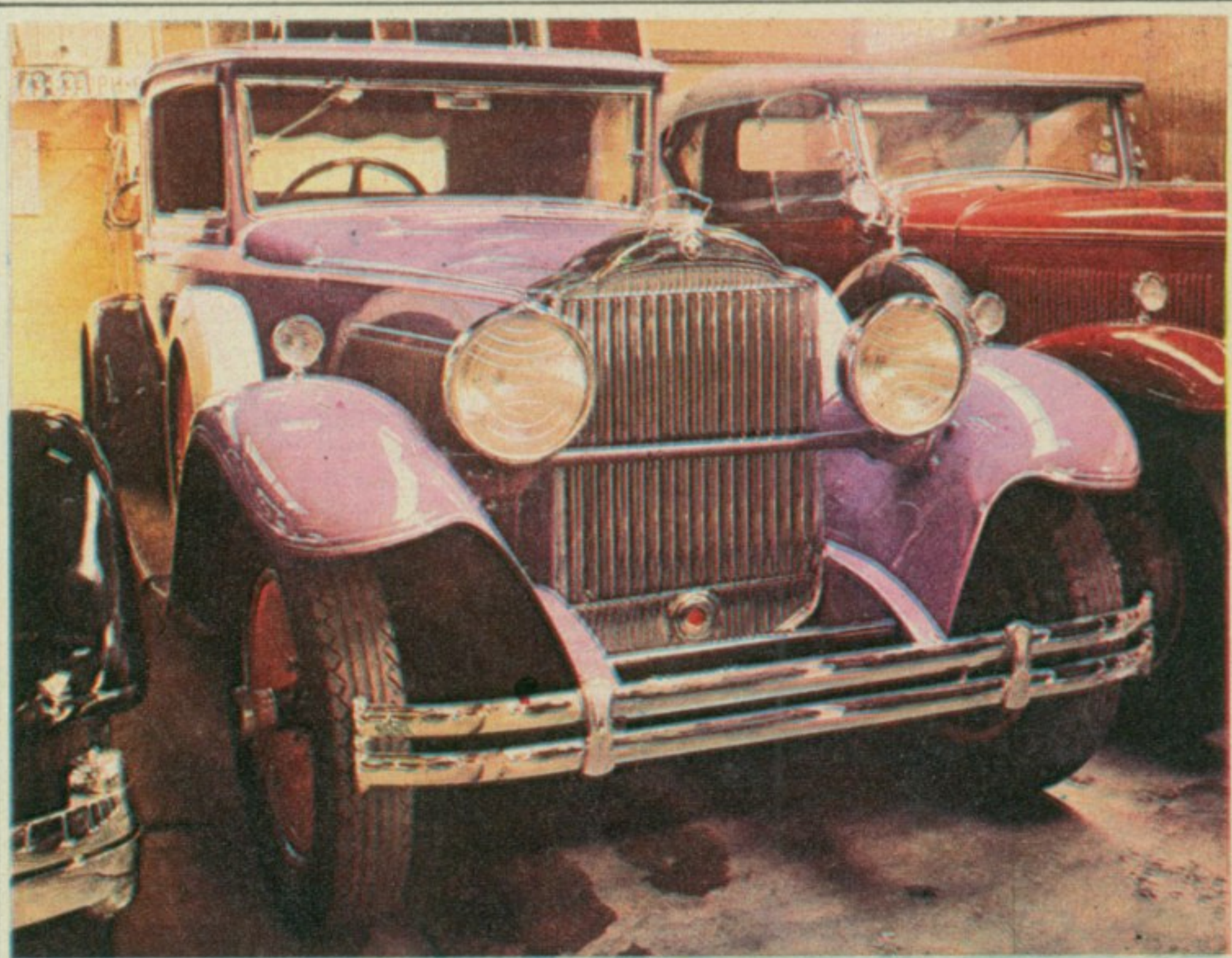
АМИЛКАР 1921. и ФОРД Т 1927.

— Амилкар је француска марка коју су финансирани Лами и Акар. Од 1927. године фабрика „Амилкар“ израђује искључиво спортске аутомобиле. Најбоља је била верзија са мотором од 6 цилиндара запремине 1.100 кубика, као и овај жути аутомобил на слици. До њега је **Форд Т** (зелени) који је од 1908. до 1927. године произведен у петнаест милиона комада! То је онај аутомобил који је означио почетак моторизације човечанства. **Форд Т** (на слици) из 1927. године, један је од примерака из последње серије јер је производња овог типа обустављена 1928. године. **Форд Т** је био најбоље возило на прашњавим и блатним друмовима САД. На слици је и један од веома ретких „фордових“ мотора са дваест цилиндара.

ДОЦ ИЗ 1915. — Иако је стар 58 година, овај аутомобил се још креће. Познати аустралијски возач и колекционар старих возила Френк Илич користио га је за рели-такмичења пре више од педесет година. **Доц 1915** има мотор од четири цилиндра запремине 3.400 кубика. Овај аутомобил по спољашњости веома подсећа на некад популарни **Форд Т** — браћа Џон Ф. и Хорас Е. Доц били су кооперанти за шасије, моторе и преноснике са фабриком „Форд“. Кад су се пословно афирмисали, браћа Доц су 1914. прекинули сарадњу са „Фордом“ и основали сопствену фабрику аутомобила. Године 1929. фабрика „Доц“ се придружила „Крајслер корпорацији“ и, производећи с њом 400.000 возила годишње, постала трећи произвођач аутомобила у САД.

ПАКАРД КУПЕ 1930. — Фабрика „Пакард“ је производила само велике, блиставе и скупе лимузине. Џејмс Вард Пакард, фабрикант каблова и осталог електро-материјала, још 1899. године је одлучио да сам почне производити много боља возила од оних која је тада могао купити. Пошто је направио први аутомобил, са Хенријем Боурном је основао „Охајо аутомобил корпорацију“ а 1903. године у Детроиту је регистрована фабрика „Пакард мотор кар корпорација“. У 1915. години произвео је иззванредне моторе од 4, 6, 8 и 12 цилиндара. **Пакард купе** из 1930. године имао је мотор са осам цилиндара. Овај аутомобил је био најпопуларније возило славних холивудских глумаца јер је, поред изузетних техничких детаља, имао на избору тридесет различитих боја. Ипак, од 1959. „Пакард“ је престао да постоји.

ЖИТ СТРАНА

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

ПЛАМТЕЋА ЉУБАВ

(BURNING LOVE)

Пева: ЕЛВИС ПРИСЛИ

Господе, осећам да почињем да горим
све више и више, чак и душа почиње
да ми гори.
Девојко, отимла си и запалила у мени
пламен.
Изгубио сам разум: не знам куда да
кренем.

Осећам да почињем да горим,
помози ми, буктим!
Горим, горим, у мени нема мира!
Твоји пољупци ми дају снагу, као слатка
песма хора,
засветљавају моје праскозорје пламтећом
љубављу.

Прилазим ближе и пламен ме све више
обавија.
Зар ми нећеш помоћи, осећам да
нестајем,
остајем без даха, груди ми се раздиру.
Господе, помози ми: и тло испод мене
нестаје у пламену.

Песму недеље: ПЛАМТЕЋА ЉУБАВ
можете чути у емисији ВЕЧЕ
УЗ РАДИО на I програму Радио-
Београда 14. маја ове године од
20.00 до 22.00!

БЕРЗА ПЛОЧА

● За фотографије Здравка
Чолића шаљем слике Круно-
слава Слабинца, Арсена Де-
дића, Далибора Бруна и дру-
гих љубавца забавне и народ-
не музике.

Верче Шикова,
Рајко Жинзифов 48,
Кочани

● Желим да купим плочу
"Француски танго" који пева
Едит Пјаф. Обавезно наве-
сти цену.

Сузана Радосављевић,
Колонија 58/2,
Лешак

● Продајем следеће ЛП
плоче: "Led Zeppelin" I, III и
IV "T. Rex", "Best of T. Rex",
Bolan Bugle и "Electric War-
rior", "Deep Purple", "Mash-
ine Head" и Jennis Joplin: "Pe-
arl". Цена по комаду 100 ди-
нара. Плоче шаљем поузе-
њем.

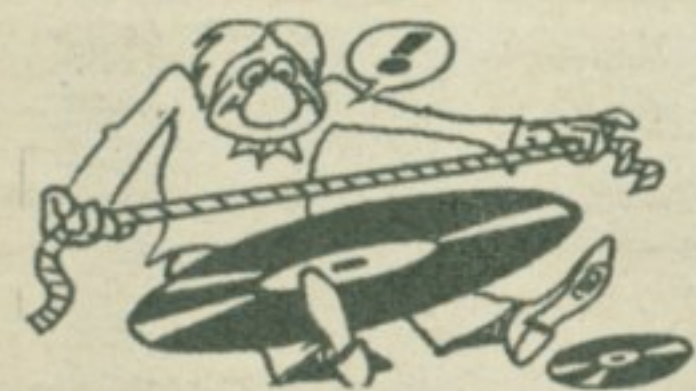
Лајош Патрик,
Задружна 11,
Нови Сад

СЛОБОДНО ПИТАЈТЕ

● Волим да слушам са-
став "Middle of the Road"
па бих желео да мало ви-
ше сазнам о њима.

Сава Станковић,
Партизанска 54,
Мали Мокри Луг

Група "Middle of the Ro-
ad" основана је средином
шездесетих година у Глаз-
гову и тада се звала "Лос
Чакакас". Пошто нису и-
мали пуно успеха отишли
су у Италију и тамо дуго
свирали по ноћним лока-
лима. У пролеће 1971. го-
дине издали су хит "Чир-
пи, чирпи, чип чип" и од
тог момента до данас про-
дали су укупно 17 милио-
на плоча. Недавно су го-
стовали у нашој земљи а-
ли се нису прославили.
Чланови ове групе су: Са-
ли Кар (Sally Carr) певачи-
ца, Јан Кембел (Ian Camp-
bell) гитара, Ерик Кембел
(Eric Campbell) бас-гитара
и Кен Ендрју (Ken An-
drew) бубњеви.

● Интересује ме која је
најдужа забавна песма у
Југославији, ко је пева и
ко је њен аутор?

Бојана Милетић,
Смедеревска Паланка

Тачно се не зна која је
најдужа песма у нашој за-
бавној музици али верује-
мо да је то "1941" коју из-
води "Корни група". Та
песма траје око пола сата.
Најдужа композиција која
се налази на некој нашој
плочи је "Пут на исток"
Корнелија Ковача и траје
14 минута. Група "Тајм" и-
ма песму "За који живот
треба да се родим" и она
на плочи траје преко 10
минута док је на концер-
тима често дупло дужа.

ЗАБАВНИКОВА МУЗИЧКА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА

DYLAN BOB (Боб Дилан) Веро-
ватно најзначајнија личност поп-
музике. Пажњу на себе скренуо
је 1961. године и у протеклом
периоду био и остао једини му-
зичар у овом жанру чији се ути-
цај и значај могао мерити са у-
гледом "Битлса". Вођа једне ге-
нерације, Дилан је и њен највећи
и најбољи песник. Текстови-
ма својих песама и идејама утро
је нове путеве у поп-музици. У
последње време ретко снима и
наступа на концертима. Све ви-
ше га интересује филм. Албу-
ми: "Dylan", "The Free Wheelin
Dylan", "The Times they are
A-changin'", "Another Side of Dy-
lan", "Bringing it All Back Ho-
me", "Highway 61 Revisited",
"Blonde on Blonde", "Greatest
Hits", "John Wesley Harding",
"Nashville Skyline", "Self Port-
rait", "New Morning" и "Grea-
test Hits -vol.2".

DOORS (Дорс) Амерички рок-са-
став, основан крајем 1965. годи-
не. Први успех: сингл: "Упали
моју ватру" почетком 1967. годи-
не и од тада па до 1970. нај-
популарнији је ансамбл Амери-
ке. Веома је цењен и у свету.
Фебруара 1971. године Џим Мо-
рисон, вођа и певач, оставља гру-
пу и одлази у Париз где 3. јула
исте године умире од срчаног
напада. Група наставља без ње-
га али без већих успеха. Ориги-
нална постава: Џим Морисон
(Jim Morrison) вокални солиста
Реј Манзарек (Ray Manzarek) ор-
гуље и клавир, Роби Кригер (Ro-

bbie Krieger) гитара и Џон Денз-
мор (John Densmore) бубњеви,
Албуми: "Doors", "Strange Days",
"Waiting for the Sun", "Soft Pa-
rade", "Morrison Hotel", "Absolu-

tely Live", "Doors 13", "L. A. Wo-
man", "Other Voices", "Weird
Scenes Inside the Gold Mine".

ДЕДИЋ АРСЕН. — Јединстве-
на и најплоднија личност југо-
словенске забавне музике. У оби-
љу његових активних музичких
композитора, флаутиста, песник, пе-
вач, аранжер — тешко је одреди-
ти ону у којој има највећи број
поштовалаца. Његова популар-
ност је велика и поред тога што
се ретко појављује пред публи-
ком. Из Дедићевог обимног де-
ла издвајамо књигу поезије
"Брод у боци" и две ЛП плоче.
Снимио је доста сингл-плоче, ос-
војио многа лепа признања, без-
број пута учествовао у емисија-
ма радија и телевизије. Одржао
више рецитала.

КАКО ЈЕ ПОЧЕО

ЕЛВИС ПРИСЛИ

Родио сам се у граду Тупело
у веома сиромашној поро-
дици. Да бисмо како-тако
живели, отац је радио по цео
дан не бирајући посао док је
мајка била запослена у једној
фабрици текстила. Налазили смо
се сви заједно једино недељом
пре подне када смо певали у цр-
квеном хору. Радовао сам се не-
дељи и певању јер је то био је-
дини луксуз и једина радост мо-
га детињства.

Певање у хору је моја једина
музичка школа. Временом сам
напредовао и постао солиста.
Ипак, потајно сам се надао да
ћу једног дана постати члан не-
ког вокалног квартета који су
тада били у моди. Али, то су
била потајна маштања дечака
са периферије.

Ситуација у породици се по-
горшавала и ми смо се у по-
трази за бољим животом пре-
селили у већи град, у Мемфис.
Имао сам тада 14 година и се-
ћам се да сам после школе жу-
рио да нађем било какав по-
сао. Радио сам свашта: био
сам разводник у биоскопу, на-
јамни радник, једно време ра-
дио сам у фабрици док на кра-
ју нисам почео да возим камио-
не. Док су моји вршњаци гле-
дали девојке, ишли на екскур-
зије, уживали у младости, ја сам
се борио за живот. Једину уте-
ху сам налазио у гитари коју
ми је отац купио за осамнаести
рођендан. Често сам уморне ро-
дитеље забављао свирајућу им
своје композиције. Видео сам да
су срећни и то ми је давало сна-
ге да савладам умор и забора-
вим све проблеме и пишем што
лепше песме.

Хтео сам некако да развесе-
лим мајку и да јој захвалим на
разумевању. Одлучио сам да
снимим једну плочу и поклоним
јој за рођендан. Снимио сам две
композиције и њих смо данима
слушали на старом грамофону.
Моји су увек одушевљено аплау-
дирали као да певам у некој
отменој сали. Срећан што се
укућанима плоча свидела уште-
део сам нешто новца и отишао
у студио да снимим и другу. У
компанији сам срео Семз Фи-
липса, власника студија и лов-
ца на таленте, који је заинтере-
совано саслушао моје песме.
Уместо две снимио сам пет ком-
позиција и неколико дана кас-
није сазнао сам да се оне нала-
зе на програму једне популар-
не емисије локалног радија. Ус-
пех је био изнад сваког очеки-
вања и... тако је све почело.
Касније сам снимио "Heartbreak
Hotel". (Хотел који срца слама).
После тога одводе ме у Њу-
јорк, гостујем у две најпопу-
ларније ТВ емисије и мој "Хо-
тел" долази на прво место топ-
листе. То је било крајем 1955.
године.

ПОЛІТИКІН
ЗАБАВНИК

ЕЛВІС ПРИСЛІ

НА СВИМ ПЛАНЕТАМА
НАШУ МАЛУ ТРУПУ
ДОЧЕКИВАЛИ СУ С
НЕСТРПЉЕЊЕМ И ИС-
ПРАЋАЛИ СА ЗАХ-
ВАЛНОШЋУ.

ЦИРКУС У КОСМОСУ

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

Шта велите, шефе? Сјајан свет на овој планети, зар не? Како су нам се само обрадовали! Сви су били више него одушевљени. И стари и млади, а о деци и да не говоримо. Читава се база скупила да би нас гледала. Пријатно је то осећање кад знаш да си неком причинио толико радости — говорио сам повећавајући брзину ракете.

Шеф је потврдно климнуо главом.

— Да, потпуно си у праву. Само због те њихове радости вредело је кренути на тако дуго путовање. И мене је дирнуло њихово одушевљење. А сад треба пожурити на идућу планету. Верујем да нас и тамо с нестрпљењем очекују. Глас о нама проширио се кроз читав космос.

Наша ракета — живописно украшена, ишарана јаркожутом, зеленом и црвеном бојом — само што је напустила једну планету а већ је хитала другој, новом циљу нашег крстарења васионом.

Погледао сам на часовник.

— Шефе, време је ручку...

— У праву си. У оном узбуђењу заборавили смо на глад. Хеј, сви овамо. Ручак!

Шеф још није ни успео да заврши реченицу кад су из суседног одељка, узбуђено лајући и машући реповима, излетели пси.

Срећан мали свећ

Пси? Да, пси, добро сте прочитали. Мој шеф и ја дресирали смо неколико интелигентних паса, разрадили циркуски програм и са групом кренули на гостовање с намером да обиђемо све настањене планете у космосу. Јасно, планете које су Земљани освојили и на њима подигли стална насеља. На свим тим планетама били смо више него драги гости. Сви су нас звали да им опет дођемо, да их не заборавимо.

За време нашег дугог путовања космосом веома смо се зближили са псима. Приврженост и узајамно разумевање били су обострани и потпуни. Чврсто сам убеђен да је такво потпуно и искрено пријатељство реткост чак и међу људима на нашој родној планети Земљи.

Пси су нас разумевали с пола речи, а ми смо такође научили њихов

језик. Мимику, покрете репом, све нијансе њиховог лавежа. Укратко речено, наша ракета је била један засебан, јединствен свет за себе, весео и срећан, где нико никоме није завидео и где се нико није жалио на досаду и бесмисао живота.

Па ипак се догодило да је тај наш срећни свет задесила непријатност. Наиме, кад сам отишао по храну за нас и наше четвороноге пријатеље, у остави ме је чекало — разочарање. Излетео сам из ње као из пушке.

— Невоља, шефе! Ово је све што сам нашао — рекох му узбуђено показујући му две не баш велике конзерве, ово је једва довољно да утолимо прву глад. — Све смо резерве потрошили. А до најближе планете треба још дуго путовати...

Шеф се смркнуо.

— Да, силно смо погрешили. Толико нас је опио успех да смо заборавили да пре старта проверимо наше залихе. Али, сад не вреди туговати и ударати се у главу. Прекасно је. Треба потражити излаз из овог незавидног положаја. Погледај, тамо на видику је некаква планета. Додуше, она се не налази у нашем плану гостовања, вероватно је ненасељена, али ипак ћемо слетети. Можда ћемо на њој наћи нешто за јело, било шта.

Спустио сам ракету на нама непознату планету. Чим смо додирнули тле, погледао сам кроз илуминатор.

— Шефе, погледајте! Видите ли то дрвеће и те плодове на њима? Колико су само крупни и како сочни изгледају!

Шефово лице развукло се у осмех.

— Имамо више среће него... — почео је да муца. — Плодови су заиста дивни. Одмах ћемо изићи и набрати што више можемо, напунићемо читаву оставу.

Псећа ѿланеша

Изишли смо из ракете и кренули према дрвећу с плодовима. Али, наједном смо наишли на неочекивану и страшну препреку: пред нама се, незнано како и откуд, створио чопор огромних паса и препречио нам пут. Пси су режали и показивали зубе. И што је било најстрашније, њихов број стално се повећавао.

— Растргнуће нас! — викну шеф изbezумљено. — Бежимо!

— Бежимо! — понових његов вапај. — Ово је сигурно псећа планета!

Трчали смо као без душе и улетели у ракету.

Оружја нисмо имали а без доброг револвера с таквим непријатељем не можеш изићи на крај. Није било ни говора да поново изиђемо из ракете али нисмо желели ни да напустимо ову планету јер би то значило летети у сигурну смрт од глади.

И тада су нам притекли у помоћ наши добри пријатељи пси. Предложили су нам на свом псећем језику, разуме се, који смо ми одлично разумели:

— Препустите то нама. Ми ћемо се с њима већ некако споразумети.

Споразум је ѿосћиинућ

Нисмо баш много веровали да се наши добри и питоми пси могу споразумети с тим дивљим становницима псеће планете, али нам ништа друго није преостало. Отворили смо врата и наши су пси, један за другим, искочили из ракете. Пратили смо их погледом, разуме се кроз прозор. Пси-домороци дочекали су их другачије него нас. Нису на њих лајали ни кезили своје крупне и оштре зубе. Били су, додуше, опрезни што се видело по њиховим начувљеним ушима и високо подигнутим реповима. Али, неповерење је полако нестајало и најзад су пси-домороци спустили репове.

Разговор који је затим настао из међу наших паса и домородаца постајао је све мирнији, све више пријатељски. Преговори су, изгледа, крунисани успехом. Вратио се наш први пас са сочним плодом у зубима, за њим други, трећи... Ускоро је наша остава за храну до

врха била пуна зрелих, крупних плодова.

— Каква срећа! — ускликнуо је шеф.

— Како сте успели да их наговорите да пристану да им просто опустошите воћњак? — питао сам.

— Једноставно — одговорили су наши пси. — Испричали смо им искрено шта нам се догодило. Рекли смо им: гостујемо по свемиру, легимо с планете на планету и дајемо циркуске представе. Задесила нас, ето, несрећа, остали смо без хране и да не бисмо умрли од глади били смо принуђени да слетимо на вашу планету да бисмо попунили наше залихе хране. Нисмо дошли као непријатељи, не желимо вам никакво зло, нисмо ратоборни, нисмо освајачи... Они су све разумели и дозволени су нам да од њиховог воћа наберемо колико нам треба.

— Дивно! — поново ускликну шеф. — Каква великодушност. А како да им захвалимо, чиме можемо да им се одужимо?

Наши пси се некако чудно загледаше.

— Они никад нису били у цирку су — обрати нам се најстарији од њих. — Они чак не знају шта је то циркус. И сад, природно, горе од љубопитства. Мораћемо да им приредимо представу.

Велика џреасџаба

То нисмо очекивали. Псима да приређујемо представу! Али, нисмо могли да одбијемо.

— Али, они не желе представу какву приређујемо на другим планетама — објасни нам најстарији пас. — Мислим да је то, најзад, и разумљиво. Ви ћете то схватити...

Схватили смо.

И тако смо шеф трупе и ја, уз пратњу музике која је долазила из ракете, послушно и тачно испуњавали команде наших паса: трчали смо и скакали, пролетали кроз упаљене обруче, играли валцер, преметали се преко главе, ишли на рукама, прескакали конопца, чловили на глави.

Најзад, обливени знојем и исплажених језика, потпуно измождени довукли смо се до наше ракете.

Пси-домороци, који никад дотада нису видели представу, били су више него одушевљени. Лајали су, кевтали, завијали, цичали, па опет лајали, махали реповима.

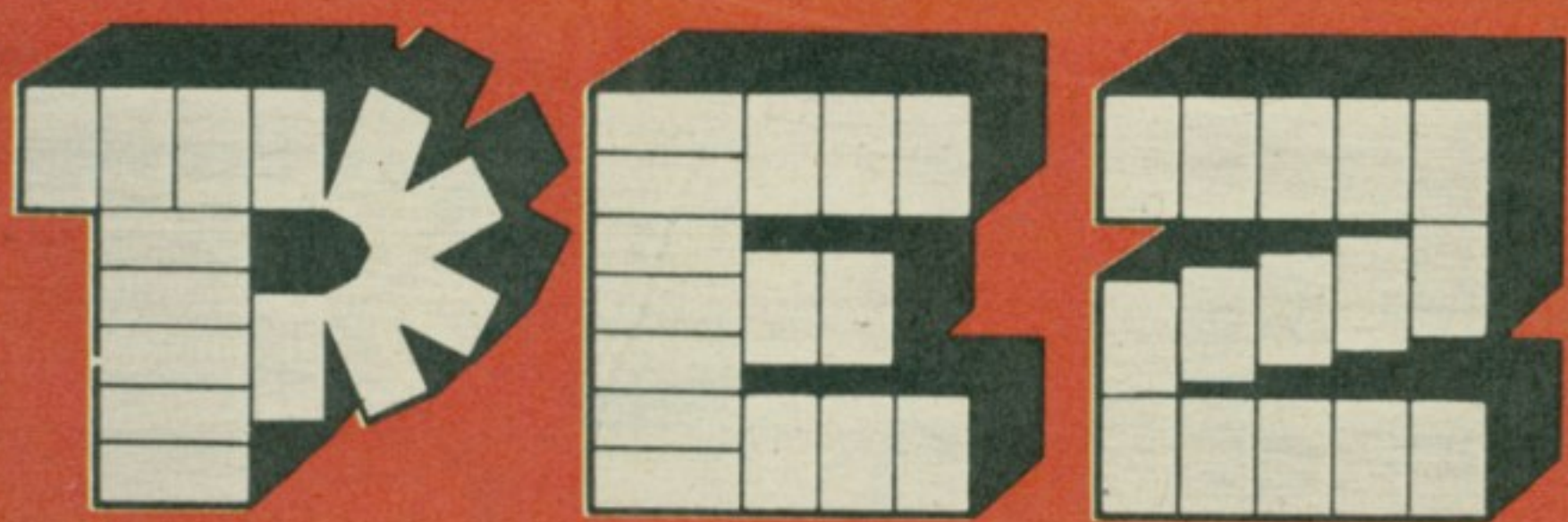
Мислим да сам разумео о чему су говорили између себе (наши пси нису хтели то да нам преведу):

„Дивно! Потресно! Узбудљиво!... гробало би издресирати више ових великих, неспретних двоногих животиња. Онда бисмо сваког дана могли имати по једну представу. Овако је прилично досадно на овој нашој планети...”

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП

ФАНТОМ: „ВАЗДУШНИ ПИРАТИ”

Коју од награда желиш?

БИРАЈ:

- 20 Бицикала Ролу
- 50 модела електричних аутомобила
- 100 индијанских шатора
- 200 система LEGO
- 2.000 мета са стрелицама PEZ Пикадо

Сакупи 25 омота бомбона PEZ и пошаљи их на адресу:

PEZ 61001 Љубљана, п. п. 142
Извлачење ће бити 10. 6. 1973.

Kolinska

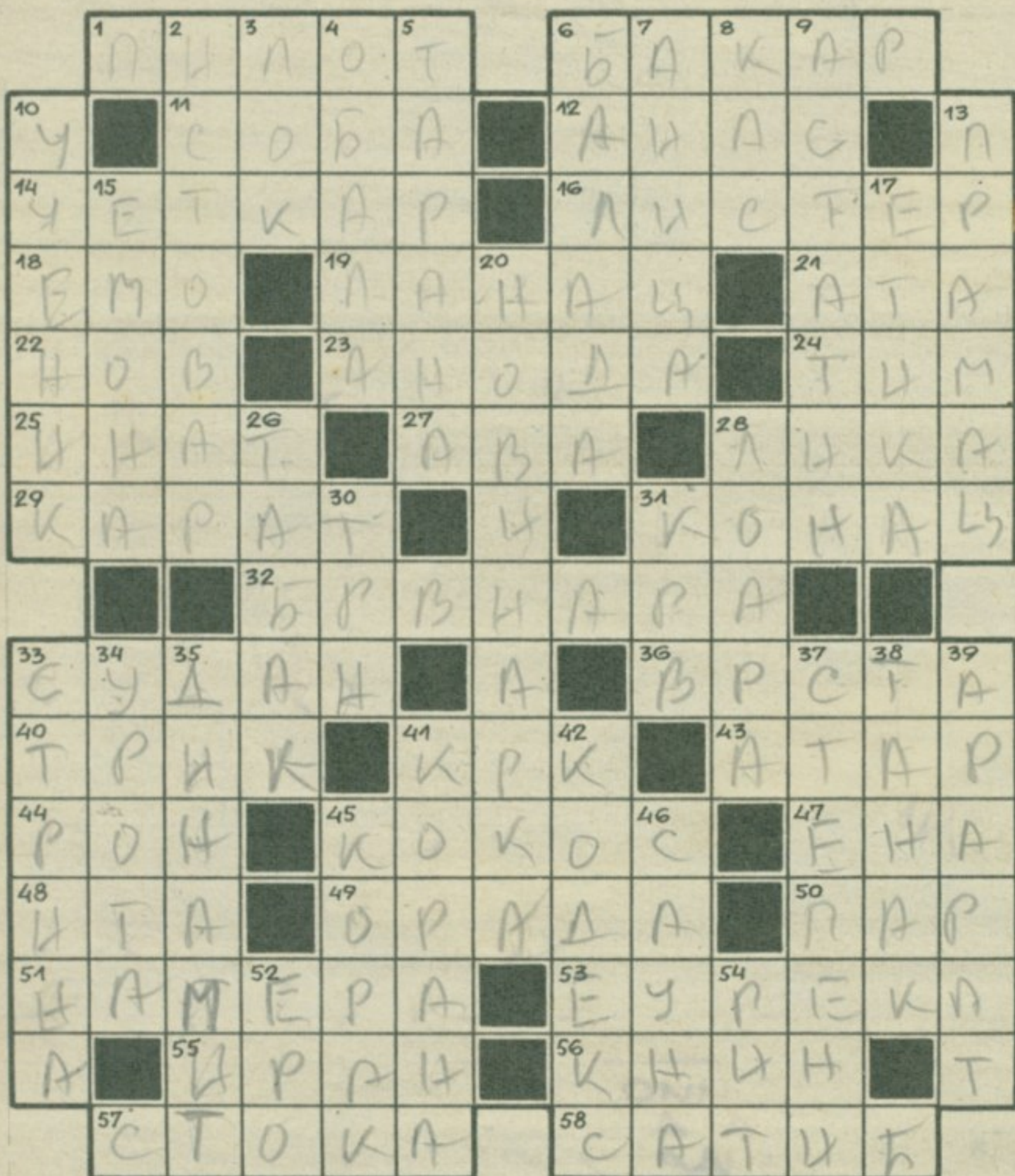
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) летач, 6) хемијски елемент, 11) просторија, одаја, 12) новац у источној Индији, 14) произвођач четки, 16) врста лаке тканине, 18) словеначка фабрика електричних уређаја, 19) низ металних карика, проднутих једна кроз другу, 21) отац (слов.), 22) неупотребљаван, 23) једна електрода, 24) екипа, 25) пркос, 27) холивудска филмска глумица (Гарднер), 28) река понорница у Личком пољу, 29) мера за драгоцености, 31) прибор за шивење, 32) кућа саграђена од дрвета, 33) држава у Африци, 36) сој, пасмина, 46) обмана, 41) острво на Јадрану, 43) општинско подручје, 44) америчко мушко име, 45) јужно воће, 47) древни град на Сицилији, 48) наша филмска глумица (Рина), 49) морска риба, 50) два комада, 51) накана, 53) познати Архимедов узвик (погодио сам, нашао сам), 55) држава у Азији, 56) место у Далмацији, 57) марва, 58) мали сат.

УСПРАВНО:

1) хемијски знак за фосфор, 2) искрцај робе, 3) енглески филозоф (Џон), 4) линија која раздваја копно од мора, 5) суво зрнасто тесто, 6) лирско-епска песма, 7) наша певачица (Зубовић), 8) врста коњског хода, 9) хемијски елемент, 10) ђак, 13) предњи део брода, 15) стари назив Љубљане, 17) наука о моралу, 20) жена дописник, 26) арак папира, 28) река у Француској, 30) бодља, 31) течност у венама и артеријама, 33) очевог брата жена, 34) завера, 35) јак експлозив, 37) ступњеви, 38) витак, 39) роман Лајоша Зилахија, 41) река у Хрватској, 42) зборник закона, 45) део хода, 46) финско купатило, 52) Ужичанин, 54) мочварно земљиште.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) сто, 4) слога, 7) еја, 10) оркан, д, 11) нерад, 12) мио, 13) адути, 16) оса, и, 17) згазити, т, 18) вод, 20) арена, 21) зоб, 23) имун, 25) ата, 26) вага, т, 27) бит, и, 29) кер, т, 30) картон, 31) лопата, о, 32) Ант, к, 34) сав, љ, 35) сова, 37) Рас, 39) радо, 41) тра, 42) силос, 44) Нин, г, 45) оптичар, м, 46) пут, 48) Рабар, 49) иње, 51) Аљоша, а, 52) мокар, 53) реп, 54) торба, 55) Ака.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Мирољуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дин, полугодишња 44,00 дин, тримесечна 22,00 дин. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тримесечна 44,00 дин. Уплате на текући рачун 60801-601-822. Годишња претплата у иностранству: ДМ 36 — \$ 12 — Ff 56 — Sfr 40 — Skr 52. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1 тел. 22-711.

На основу нишљене републичког секретаријата за културу СРС Број 413-29/73-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на печат

ПОЛИТИКИ
ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

У КОЈУ ШКОЛУ

Неколико наших младих читалаца замолило нас је да се обавестимо о томе где се налазе поједине школе и колико оне трају. Жељу им испуњавамо али, због малог простора, доносимо о њима само најосновније податке.

ЉУБИША ЂОРЂЕВИЋ из Ниша жели да зна који су услови потребни да би постао трговачки путник. Специјална школа за трговачке путнике не постоји. Свака привредна организација која прима трговачке путнике одређује и услове њиховог пријема на рад. Одговор на његово друго питање је: у Београду не постоји Виша школа за спољну трговину, већ Виша економска школа, одсек за спољну трговину и налази се у Улици Господара Вучића, број 50.

СНЕЖАНУ МИТИЋ из Враћа интересује да ли у Србији и где постоји школа за физиотерапеуте. Постоји, у Београду у Јеврејској 24 и њен назив је МЕДИЦИНСКА ШКОЛА ЗА ФИЗИОТЕРАПЕУТСКЕ ТЕХНИЧАРЕ. Школа је углавном специјализованог типа и намењена је слепој и слабовидој деци. Школовање траје четири године али ће ове године бити неких измена око уписа и зато, ко жели, нека се писменим путем обрати самој школи.

ВЕСНА БУЛАТОВИЋ из Никшића, СЛАВИЦА ЈАКШИЋ из Титовог Ужица и ЈАДРАНКА ПАЛУНЧИЋ из Крагујевца желе да знају који су услови потребни да постану стјуардесе. Стјуард или стјуардеса могу постати сви они који испуњавају следеће услове: не смеју бити млађи од 18 и старији од 25 година; мо-

рају имати завршену неку од средњих школа; треба добро да познају два светска језика, од којих један обавезно мора бити енглески и што је најважније, да буду здрави. Конкурс за пријем расписује Југословенски аеротранспорт из Београда, Бирчанинова број 1, кад год се за то укаже потреба. Примљени кандидати морају да прођу кроз петонедељну обуку у Београду и Вршцу.

Неколико читатељки пита у којим градовима у Србији постоји школа за васпитаче, који су услови за упис и који су главни предмети. Директор школе за васпитаче предшколских установа, Милана Перишић, дала је следећи одговор: школе за васпитаче предшколских установа сем у Београду, у Улици Љутице Богдана 46, налазе се још у Пироту, Крушевцу, Новом Саду, Кијинди и Ђилилану. Досад је школовање трајало пет година и главни предмет био је педагогија. Међутим, од 1. септембра ове године Београдска школа за васпитаче прераста у Педагошку академију за васпитаче и школовање у њој трајаће шест година.

Будући новинари БЕВАНДА ПАМИР из Мостара и САША из Н. Кнежевца желе да знају које су школе потребне да би постале новинари. У новинарство се примају младићи и девојке после завршеног филозофског, економског и правног факултета који су талентовани и познају два светска језика. Међутим, у Београду постоји факултет Политичких наука са смером журналистика на који се могу уписати свршени ученици средњих школа. Детаљнија обавештења о овоме можете добити ако се обратите секретаријату овог факултета у Београду, Јове Илића 165.

Будите детектив...

решење
загонетке: **КРИВАЦ ЈЕ ДОЛИЈАО!**

Инспектор Окац је посумњао да Џо зван Калауз не говори истину кад је видео малог пса Медора како мирно седи док газда улази на врата. Јер да је Џо стварно био недељу дана на путу пас би скакао од радости што га после толико времена поново види. Поред тога, на пут од недељу дана не иде се без икаквог пртљага а Џо га, као што видите, није имао.

ЦЕЛА МАТУРА У ЈЕДНОЈ КЊИЗИ!

СА „ПРИРУЧНИКОМ ЗА НОВУ МАТУРУ“ МОЖЕТЕ БРЗО И УСПЕШНО ДА ОБНОВИТЕ ЦЕЛО СРЕДЊО-ШКОЛСКО ГРАДИВО!

НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“ у сарадњи са групом познатих педагога приредило је специјално за гимназијалце и средњошколце „ПРИРУЧНИК ЗА НОВУ МАТУРУ“ који садржи сажето градиво из СРПСКОХРВАТ-СКОГ ЈЕЗИКА, ИСТОРИЈЕ, ГЕОГРАФИЈЕ, БИОЛОГИЈЕ, ХЕМИЈЕ, ФИЗИКЕ и МАТЕМАТИКЕ по наставном плану од I до IV разреда.

Ово је јединствен приручник, штампан на 378 страна, за припрему матуре и за брзо и успешно понављање градива у току школске године. Можете га добити поузећем, по цени од 40 н. дин. за само неколико дана ако пошаљете писмо или дописницу са нарудбином на: НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, Француска 7, 11001 Београд.

